

Femeia

ANUL X nr. 7 1957

CONGRESUL MODEI LA MOSCOVA
Unul dintre modelele prezentate de țara noastră
(citii reportajul în pag. 12-13)

6) Vă place colanul meu? Puteți să vă lucrați din aceste fire tricotaje de toată frumusețea. Cîndva au fost deșeuri de lînă și bumbac, pe care fabricile din oraș nu le mai foloseau. Dar noi, cei de la industria locală, nu le lăsăm să se irosească. Nu-i frumos ce facem noi?

7) Umplute cu deșeuri de lînă (sursele le cunoașteți), saltelele lucrate de noi sînt călduroase, moi... și ieftine. Mai ales că nici fețele nu costă mult. Le țesem din resturi de fire provenite din unitățile industriale republicane.

8) În aleea trandafirilor de la clubul întreprinderii. Marioara Ungureanu, fruntașă în atelierul de țiplărie, pusă pe ghidușii, muștră cu țandrețe un boboc de trandafir:

— Ție ce-ți pasă! Ai fost cuminte, ai înmugurit, te-ai făcut floare frumoasă. Iar eu, proasta de mine, m-am lăsat după capul altora și m-a prins vara tot cu 4 clase elementare. Dar să vezi tu la foamnă...

ANCHETELE noastre

„CUM SĂ LUPTĂM ÎMPOTRIVA ALCOOLISMULUI”

Iată o scrisoare tristă. Ea înfățișează în cuvinte pornite din adîncul suferinței povestea unei familii ce putea fi fericită, dar care acum se destramă, roasă de permanente conflicte și neînțelegeri. Și redacția revistei mai are, din păcate, încă destul de multe asemenea scrisori. Dacă le citești, și se perindă în fața ochilor tabloul unor familii chinute: copii care au o viață de-a dreptul insuportabilă, oameni nenorociți ei înșiși de această boală a alcoolismului fără să știe că sînt bolnavi. „Ce să fac?” — iată refrenul acestor scrisori.

Cu acest număr începem ancheta noastră „Cum să luptăm împotriva alcoolismului”. Rugăm medicii, juriștii, pe cititoarele noastre

să ne scrie cum cred că se pot organiza acțiuni cît mai eficace împotriva acestui viciu. Solicităm sprijinul organizațiilor U.T.M., al comisiilor de femei, al organizațiilor de Cruce Roșie. Avem datoria să acționăm. Ar putea fi răspîndit afișul pe care îl publicăm alături, se pot organiza conferințe, convorbiri, lecturi etc. O mare atenție trebuie acordată tineretului, feririi copiilor noștri de acest pericol. Unora dintre tineri li se pare că băutura, ca și fumatul, îi face să fie „bărbați”. Să li se explice unde duce beția, să li se dea exemple din jurul lor.

În această privință fiecare are un cuvînt de spus. Coloanele revistei vă sînt deschise!

Inceputul îl facem cu articolul primit de redacția noastră de la tov. dr. E. Albu.

★

O dăunătoare rămășiță a trecutului: alcoolismul!

Beția, alcoolismul, această boală a oamenilor lipsiți de suficientă voință și caracter care, treptat, se obișnuiesc să bea mult și regulat, nu poate fi vindecată numai de medic, ci de întreaga colectivitate. Ca medic, ce le spuie acestor oameni bolnavi? Că „justificările” lor precum că băuturile spirtoase ar spori capacitatea de muncă, că ar mări pofta de mîncare, că ar preveni bolile, că ar întări organismul sînt absurdități. Știința medicală de mult a dovedit cerău imens înseamnă abuzul de alcool pentru organism. Cercetările au dovedit că abuzul de alcool duce cu timpul la tulburări grave în sistemul nervos, care se manifestă mai ales printr-o încetinire a efectuării legăturilor în creier. De aceea alcoolul pricepe mai greu, se stăpînește mai greu, se supără mai ușor. Chiar și aspectul exterior al alcoolicului se schimbă. Fața lui devine puhavă, adeseori are fața ceva mai roșie din cauza dilatației vaselor de sînge. Majoritatea alcoolicilor arată mai bătrîni decît sînt. Aceasta nu este de mirare, deoarece efectul alcoolului asupra organismului se caracterizează tocmai prin faptul că duce la îmbătrînirea timpurie. Totul arată o ramolire a organismului: pielea își pierde elasticitatea, fața capătă zbrăcitură adînci, unghiile devin sfărîmicioase, dinții cad prematur. Nu există nici un organ în corpul omului care să nu sufere de pe urma alcoolului. Cel mai des suferă stomacul. Mucoasa stomacului, căptușeala lui, care este netedă, devine granuloasă, iar glandele din pereții stomacului care ajută la mistuit se dis-

CONCLUZII LA ANCHETA

„SĂ VORBIM DESPRE EDUCAȚIA CETĂȚENEASCĂ”

Scrisorile sosite la redacția noastră au atins multe aspecte a ceea ce înseamnă, pe scurt, educația cetățenească. Unele dintre ele au vorbit, de pildă, despre comportarea, civilizată în societate. A reieșit că atunci cînd vorbești grosolan, înjuri, bruschezi fie pe cei din propria ta familie, fie pe colegii de muncă sau persoane străine, cuvintele urite se răsfrîng în primul rînd asupra celui ce le aruncă, murdărindu-l, înjosindu-l.

O idee importantă care a reieșit din scrisori a fost aceea a educației pe care sîntem datori s-o facem copiilor noștri și care se poate realiza în primul rînd prin exemplul propriu. De aci, marea însemnătate pe care o au relațiile dintre părinți, dintre soți. Părinții care se iubesc, se înțeleg și se respectă reciproc, care nu se mint, nu vorbesc urît și își îndeplinesc obligațiile față de familie, care prin toată comportarea lor dovedesc dragoste față de muncă vor crește din copiii lor cetățeni buni.

„Prin copiii noștri — ne-a scris o cititoare — nu-i înțeleg numai pe cei proprii, ci pe toți copiii patriei noastre. Să nu trecem nepăsători pe lângă copiii care vorbesc urît, care sînt nerescuțioși față de vîrstnici, care rup florile în parcuri, care se agață de tramvaie, care aruncă gunoarie pe jos. Să nu trecem nepăsători pe lângă adolescenții care și-au făcut o meserie din vinderea cu suprapreța biletelor de cinema. Ei sînt copiii noștri, și viitorul lor ne privește, ne interesează pe toți. Cadrele didactice au și ele o mare răspundere în această privință”.

A fi cetățean al țării tale înseamnă a lua parte la tot ce frămîntă țara ta, a nu trece nepăsător pe lângă nereguli, a lupta împo-

trug în parte și alimentele nu mai pot fi transformate. Acest lucru duce la grave îmbolnăviri.

Medicii sînt astăzi toți de acord că cele mai grave tulburări ale inimii și ale vaselor de sînge se datoresc alcoolului. La majoritatea alcoolicilor inima este mărită, iar neori devine moale, se depune grăsime multă atît la suprafața inimii cît și direct în fibrele musculare. Mulți dintre alcoolici fac hipertensiune. Deosebit de mult suferă ficatul alcoolicilor. La început, tulburările ficatului mai pot fi tratate, dar apoi intoxicația cronică cu alcool duce la ciroză.

Alcoolul are o acțiune dăunătoare și asupra organelor, și îndeosebi asupra funcției organelor genitale, ducînd, în cele din urmă, la impotența sexuală.

Încetul cu încetul se schimbă și caracterul bolnavilor alcoolici. Lista tulburărilor grave nu se poate opri aici, deoarece, fiind vorba de o intoxicație cronică a întregului organism, fiecare organ poate fi atins.

Această boală, pe care în cele din urmă o poate trata medicul prin curele de dezintoxicare, este în același timp o boală pe care o poate vindeca bolnavul însuși, familia și colectivitatea din jurul bolnavului. Alcoolul nu trage numai propria-i sănătate, ci face o viață insuportabilă celor din jur, în primul rînd pentru familie, pentru copii. Productivitatea muncii lui scade, el va provoca rebuturi, accidente și poate ajunge la crimă.

Nu trebuie uitat că dacă beția a fost la noi destul de răspîndită, aceasta se datorează în primul rînd regimului social care a existat în trecut. Această societate cultiva pur și simplu beția, care era un fel de însoțitor al exploatării, al înșelării maselor. În asemenea condiții era greu de luptat împotriva beției. Dar astăzi avem toate condițiile ca să putem birui această boală. Fiecare dintre noi poate participa la această acțiune, care trebuie să însemne dezvoltarea preocupărilor culturale, sportive, o puternică și susținută educație antialcoolică; o opinie publică împotriva beției!

Dr. E. ALBU

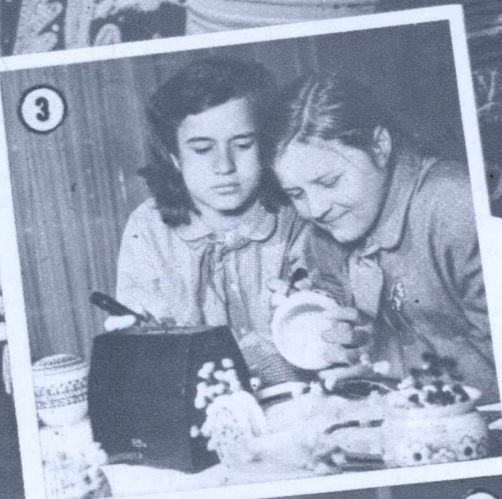
triva toleranței condamnabile, care îi face pe unii să ridice din umeri: „Mare lucru: a înjurat, a aruncat pachetul cu gunoi pe stradă, a furat 100 de grame de zahăr etc.”. Această toleranță permite ca la adăpostul ei să se comită tot felul de abuzuri. A avea educație cetățenească presupune a respecta și a apăra din toate puterile avutul obștesc. Poporul nostru a dat în această privință exemple minunate de adevărat eroism în apărarea bunului obștesc. Mai sînt însă unii care, risipind sau chiar însușindu-și bunul obștesc, ne fură pe fiecare dintre noi, cei care muncim pentru a crea o viață tot mai bună și mai îmbelsugată. Ei sînt dușmanii noștri, care trebuie demascați și dați fără cruțare pe mina miliției, a justiției.

Propunem cititoarelor noastre, și în primul rînd comisiilor de femei, ca printre preocupările lor să se numere la loc de cinste educarea cetățenească a oamenilor din cartier. Lupta pentru păstrarea curățeniei, pentru respectarea liniștii publice, pentru o comportare civilizată, împotriva încălcării legilor și dispozițiilor în vigoare, împotriva delapidatorilor și a huliganismului să se numere printre preocupările lor permanente.

Prin forța împrejurărilor, noi, femeile, venim mai mult în contact cu vecinii, noi asigurăm aprovizionarea căminelor, noi facem educația copiilor noștri și tot noi îi putem influența în bine sau în rău pe toți al noștri. Să facem astfel încît să contribuim prin purtarea și exemplul nostru, printr-o atitudine activă, plină de fermitate, dar și de tact, la educarea cetățenească a întregului nostru popor. Să nu uităm ceea ce spunea atît de frumos Nekrasov: „Poet poți ca să nu fii, dar cetățean e o datorie”.

Festival

1. Dans pregătit de Ansamblul U.T.M. Cum să nu te avinși în joc cu toată tinerețea când frumoasele dansuri populare românești te cheamă cu ritmul lor viu?

2. Forțele sus! Dar... toate o dată! Micii concurenți de la Casa pionierilor din raionul Moskoreșk-Moscova se pregătesc pentru festival cu un dans original.

3. Vă plac aceste vase din lemn pirgravat? Pionierele Radac Emilia și Sîrada Varvara din Timișoara le trimit în dar la festival.

4. La Negrești, raionul Oaș, au loc întreceri în cinstea Festivalului de la Moscova. La poartă e o situație critică. Micii spectatori au rămas o clipă în nemișcare! Va fi sau nu gol?!

5. Pe Anicica Iursova și Vlasta Cehova din Ansamblul de cîntece și dansuri al uzinei „Klement Gottwald” din Vitkovitze (Moravia), R. Cehoslovacă, le așteaptă întrecerile, aplauzele; prietenii noi, le așteaptă festivalul.

TALENTE AUTENTICITATE NATURALETE

In orice localitate din țară în care se află o garnizoană, soțiile de militari organizează echipe culturale, dau spectacole minunate. Asemenea colective culturale care s-au remarcat prin frumoase formații artistice sînt și cele din orașele Timișoara, Cluj, București, Constanța.

Ca o încununare a acestei munci culturale intense, cu prilejul concursului pe țară, 58 de soții de militari printre care Dragnea Florica din Timișoara, Cărbineanu Constanța din Cluj au fost distinse cu medalia „Evidențiat în munca culturală de masă”.

Echipa mixtă din Cluj.

Cîntecele amintesc Tesleru și Adei Zoica Leningradul natal.

Iar ați prins pe cineva cu ocaua mică?

De cîte ori soțul pleca în misiune, Maria simțea cum o cuprinde urtul. Cercînd să-l alunge își căuta tot timpul de lucru prin casă: cosea, citea, se plimba cu Adrian, băiețelul ei, dar urtul tot nu-l putea alunga. Era prea mult timp singură.

Într-o zi, Maria Coca, s-a dus la Casa Ofițerilor din Cluj și s-a înscris în echipa artistică. Muzica și dansul erau o veche pasiune a ei. Micuțul Adrian nu era o piedică. Și alte mame, chiar cu copii mai mici decît al ei, veneau la repetiții. Puștii se jucau, iar ele cîntau, dansau, recitau. Timpul zbura. Maria ar fi vrut să fie ziua mai lungă. Mai ales că finala concursului pe armată bătea la ușă.

Și iată, a sosit ziua așteptată cu atîta emoție. Cortina s-a ridicat. Coca Maria recită cu căldură și sensibilitate. În spațele ei un grup de femei brodează la gherghel. E un tablou obișnuit din viața soțiilor de militari.

Nu mă voi opri asupra spectacolului. Atît repertoriul cît și interpretarea au depășit nivelul unei simple formații de amatori.

Succesul se datorește coeziunii echipei, spiritului tovarășesc care-i leagă pe membrii ei.

★

O atmosferă prietenească, caldă, învăluie și echipa artistică din Constanța, alcătuită numai din femei. Aristița Mihai, soția comandantului, e printre ele, tovarășă modestă și activă.

Echipa din Constanța și-a ales un repertoriu original în care se simte gingășia și gustul artistic fin al femeii. Din program nu lipsesc nici frumoasele cîntece marinărești, nostalgice și duioase.

★

Cu ocazia concursului am poposit și într-un sat. Spre bucuria mea acolo m-am întîlnit cu o veche și activă corespondentă a revistei noastre, Ivan Elena. De la ea am aflat istoricul echipei artistice. La început era formată numai din femei. Dădeau spectacole la clubul unității, la căminul cultural din sat, plecau și în tur-neu prin gospodăriile colective din raion. De entuziasmul lor s-au molipsit și bărbații. Echipa a devenit mixtă.

Spectacolul a întrecut orice așteptare. Comisia a fost sincer surprinsă de numărul mare al talentelor și mai ales de autenticitatea și naturalitatea jocurilor și obiceiurilor aduse pe scenă.

Echipa de dansuri naționale a Casei Ofițerilor din Constanța

VOCATIE

Dimineața în jurul orelor opt, prin sala de așteptare a tribunalelor, lume, lume care se perindă mereu agi-tându-se și schimbându-se...

Dar pe acest fundal omenesc, în veșnică frământare și schimbare, unele figuri revin mereu.

... Cine este femeia cu părul vopsit în culoarea focului, prezentă zilnic la tribunal?... Cu servieta ei neagră, formată „avocat“, căptușită cu roșu închis, se instalează în banca întâi, rezervată avocaților. Cere un dosar și ia note într-un carnet roșu, legat în piele. E avocată? Nu, dar este încântată să fie luată ca atare și bucuroasă

să-și arate „cunoștințele juridice“.

În realitate, ocupația ei este: să aibă procese. Procese cu vecina, cu tramvai-sta, cu chiriașia etc.

Propria acțiune de divorț i-a dezvăluit „vocația“:

— Ce lucru minunat e un proces!

Este suficient să timbrezi o cerere, s-o înregistrezi și, gata! Îmbătătorul joc începe. Termene, citații, martori, avocați (unii ce galanți sînt!).

Devine dintr-o dată un caz. Un dosar o scoate din anonimat, cu titlul de eroină principală.

Tot aici, pe sălile tribunalului, a înflorit compasiunea unor „suflete alese“, ca și ea, neîn-

duplecate căutătoare de dreptate în certurile cu vecinele, cu prietenele, cu casieritele etc.

O „dulce solidaritate“ le leagă cu același „spirit de jertfă“ care le face să-și servească reciproc de martore.

Sentințele... Ce emoții pot egala cu acelea din ziua sorocității pentru pronunțare?!

Desigur, pronunțările trebuie să fie sărbătorite sau consolete; astfel devin delicioase prilejuri de petrecere, de „five o clockuri“, „jururi“.

Micile lor agende devin copleșite, neîncăpătoare pentru atîta „activitate“. Cu un nobil gest de victimă a surmenajului arată cu încântare cît de prinse, cît de ocupate sînt.

Zi de zi, distinsele doamne, dedicate unei distinse vocații, cîștigă în abilitatea cu care reușesc să acorde amănunțele vestimentare cu situația pe care trebuie s-o reprezinte. Și, din cînd în cînd, strălucirea ochilor dezvăluie că sînt încercate de marele sentiment care este acela de a-și fi găsit „un rost în viață“.

I. R. PLĂEȘU

DIN EXPERIENȚA COMISILOR DE FEMEI

O părere a bărbaților

„Drepturi egale, drepturi egale, dar... nu-ai pînă la salarizare“ — zic unii bărbați de la atelierele C.F.R. „Ilie Pintilie“ din Iași. Și acest „principiu“ se statornicise pînă nu demult chiar și la conducerea atelierelor.

Erau lucrătoare, ca Smaranda Schultz, Maria Cheptu, Maria Zaharia și altele, încadrate într-o categorie de salarizare inferioară muncii pe care o executau.

A fost însă cineva care nu s-a împăcat cu această situație: comisia de femei. Ajutate de organizația de partid, membrele comisiei de femei s-au împărțit pe secții și au studiat toate cazurile semnalate. Apoi conducerea atelierelor, a numit o comisie de examinare. Cele care au reușit la examen au fost încadrate, de data aceasta, după merit.

Nu e nici o noutate

Tovarășul director Gheorghe Cojocar u s-a obișnuit să-i vadă pe unii dintre copiii de școală ai lucrătoarelor prin birouri, prin secții sau pe la cantină. Nici tovarășului Robotă, președintele comitetului de întreprindere, nu i se tulbură somnul din această pricină.

Sezisirile tovarășelor din comisia de femei, stăruințele lor de a se organiza o cameră de meditație n-au fost luate în seamă nici de conducere, nici de comitetul sindical.

— N-avem loc, era răspunsul invariabil al tovarășului Cojocar u.

— Măcar la baza sportivă, pentru un timp, a încercat să-l convingă tovarășa Silvia Belușinschi, responsabilă comisiei de femei. În sala de ping-pong, dimineața, cînd muncitorii sînt în producție, ar putea să vină copiii să-și facă lecțiile.

— Dar cum îți începui dumneata că vom putea da sălii de sport alte întrebunfări decît pentru sport? a ripostat indignat tovarășul Cojocar u. Așteaptă să se termine clădirea cea nouă a creșei și căminului și-ți vom repartiza cîteva camere, nu numai una.

Sînt frumoase promisiunile tovarășului director Cojocar u și e tare bine că s-a prevăzut construirea unui cămin nou, cel vechi fiind necorespunzător. Dar clădirea se construiește ca și mănăstirea din legenda meșterului Manole, numai că zidurile nu se prăbușesc, în schimb... nu înaintează. De ce? Și aici există aceeași delăsare cînd e vorba de creat condiții mai bune lucrătoarelor și copiilor lor.

Lucrurile ar merge mai bine

...dacă tovarășa Belușinschi, care are sarcina de a coordona activitatea comisiei, ar fi mai aproape de locul de muncă al femeilor. Munca pe care o are ca administrator la căminul de copii o stingherește în activitatea ei obștească. Ea a cerut în nenumărate rînduri să lucreze în atelier și nu i s-a admis. Oare nu cumva pentru că are obiceiul „prost“ de a critica fără să fină seamă de personalități?

Constanța FODOREANU

Dăruire

Viorel BURLACU

Tălăzuie holda în brațele vîntului și chipul de aur și-l pleacă smerită, sărută obrazul bătrîn al pămîntului adînc mulțumindu-i c-a fost zămislită.

Se-ndreaptă apoi spre semețe bazalturi trimite suris spre tîpsia de foc, sărută cu gîndul eterne înalțuri și iarăși se prinde cu vîntul la joc.

În urmă, vrăjită de-atîta-mpunire, trimite chemare spre dealuri, ușanic, să dea de veste la margini de fire că vrea să se dăruie omului hamic.

N. Grigorescu

Nicolae Grigorescu a fost numit de Caragiale „cel mai mare liric al României“.

Vara aceasta se împlinesc 50 de ani de cînd, în acel singeros an 1907, cîntărețul îndrăgostit de viața, făptura, lumina și peisajul patriei sale se stinge în vîrstă de 69 de ani.

Nicolae Grigorescu ne apare ca o figură remarcabilă în dezvoltarea artei noastre plastice, pentru că, pătrunzînd în spiritul epocii sale, „ce se îmbracă în haine noi“, studiînd natura, știînd să observe, el reușește să rupă pictura romînească de dogmele academismului, de viziunea îmbiesită și negricioasă a atelierului și s-o revoluționeze pe căile luminii și ale culorii, ale adevărului și ale spontaneității. Insușirile bogate ale naturii sale optimiste, sentimentele nuanțate pentru tot ce aparține neamului său, vieții, frumosului, umanității în general și le pune cu o deosebită generozitate în slujba concepției înnoitoare despre artă. Eminentul om de stat Mihail Kogălniceanu îl remarcă pe Grigorescu încă de pe vremea uceniciei acestuia, pe cînd lucra la mănăstirea Agapia, și îl recomandă pentru a fi trimis ca bursier în Franța. Acolo el ia contact cu școala pictorilor realiști, care lucrau în plină natură și-și puneau probleme cu totul noi în istoria artelor. Grigorescu, animat și influențat de spiritul unor artiști ca Millet, Courbet, Corot, Diaz, Troyon etc., își însușește o concepție nouă.

Privită în ansamblu, creația lui Nicolae Grigorescu este prodigioasă. Astăzi, mai mult ca ieri, sintem apți a face aceste considerații, deoarece o dată cu restituirea tezaurului de la Moscova, opera lui Grigorescu a fost completată cu cca. 120 de lucrări (uleiuri, acuarele și desene), printre care se află lucrări de o deosebită însemnătate.

Grigorescu a fost atras către toate aspectele vieții și naturii. Creația sa cuprinde o bogată gamă a tuturor genurilor picturii: compoziție, portret, peisaj, nud, flori, natură moartă. Un loc important îl ocupă desenul în care temperamentul său viu, spontan, se putea exprima în notări rapide, concise. În compozițiile sale și în studii, Grigorescu reflectă evenimentele sociale, ca, de pildă, războiul din 1877. Accente puternic realist-critice apar într-o seamă de lucrări și într-o serie de portrete.

„Primăvara a jucat un mare rol în viața mea“ — îi spunea Grigorescu lui Delavrancea. Aceste cuvinte ar putea servi ca motto operei lui Grigorescu. Lumina insorită, boarea ce învăluie cîmpurile și dru-

murile de țară, verdele tîndru, cerul ușor și transparent sînt caracteristice majorității lucrărilor sale. Emotivitatea ce-l stăpînea în fața naturii se impletea strîns cu dragostea pentru tot ce palpită de viață, flori, copaci, copile, ciobănițe...

Un loc deosebit de important în cadrul operei sale îl ocupă chipul femeii, al adolescenței, îndeosebi al femeii din popor. În figurile de rucărence, ciobănițe, ca și în portretele de țigănci (vezi țigăncă de la Boldu sau cea de la Ghergheni), Grigorescu exprimă întotdeauna sentimentul frumosului, al nobleței sufletești, al gingășiei. Însăși tratarea picturală este deosebit de fină, tușa delicată, culoarea transparentă. În alegerea și interpretarea modelului, Grigorescu spunea: „Eu nu corectez natura, eu aleg. Fac ce-mi place mie, ce corespunde sufletului meu.“ În altă parte spunea; „Pentru mine gura privește mai expresiv decît ochii... Sînt mîini care gîndesc, mîini bune, iubitoare, care parcă mîngîie lumea. Am văzut mîini foarte triste la un actor care nu juca decît roluri comice. Mîinile lui nu puteau minți“. Pătrunderea psihologică și exprimată nuanțat de la figurile mature la cele de copile. În „Bălăioara“ sau „Portretul de față“ delicatețea tehnicii traduce sentimentul de suavitate degajat de modele. Figurile de țărance sînt foarte frecvent integrate peisajului rural, pe care Grigorescu l-a iubit îndeosebi. Regiunile Cîmpulung-Muscel, Rucăr, Posada, Cîmpina le-a cutreierat ani și ani, închinîndu-le cicluri de opere de o mare frumusețe și autenticitate.

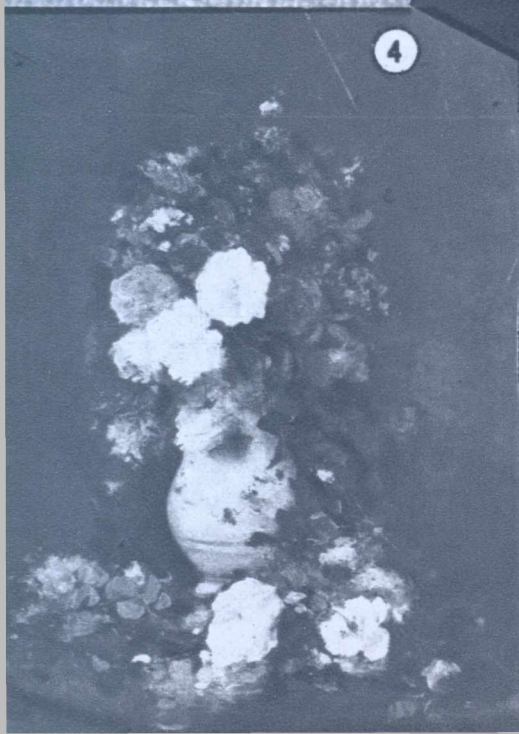
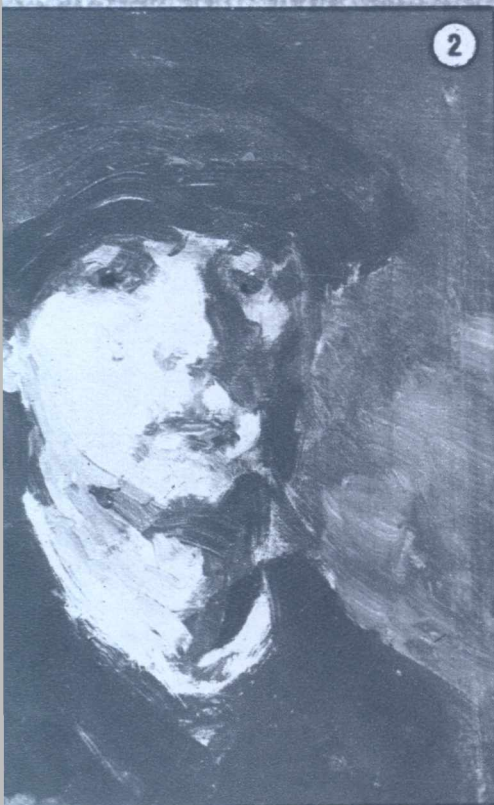
Pasiunea și forța sa creatoare ar mai fi ars dacă la bătrînețe o boală de ochi nu i-ar fi atenuat intensitatea vederii și, pe de altă parte, dacă în acea perioadă — 1900-1907 — n-ar fi făcut concesii gustului unui anumit public producînd lucrări în serie.

„Nu știu cît sînt de nefericit, am îmbătrînit, nu mai pot lucra și regret amar timpul prețios ce am pierdut. Dacă statul mi-ar fi făcut măcar un modest atelier... Cîte pinze de valoare pentru neamul nostru n-aș fi dat. Așa, a trebuit să fac cum puteam pentru o sută-două de lei...“—scria el.

Să plecăm mereu urechea la cuvintele marelui nostru Luchian: „Tot ce știu am învățat de la Grigorescu“ și cu pioșenie să-i aducem prinosul nostru de recunoștință pentru ceea ce a dăruit neamului romînesc.

Titina CALUGĂRU

1. „Spionul” — unul dintre cele mai cunoscute tablouri ale marelui nostru pictor.
2. „Autoportret” din anii maturității.
3. „Chip de fată”. Un minunat tablou, în care chipul fărâncii muncitoare este redat cu deosebită gingășie și sensibilitate.
4. Grigorescu a fost un pasionat iubitor al frumuseților naturii și al floșilor. Câtă proșpețime respiră petalele acestor „Trandafiri” !

Terenul e greu, dar satisfacția e mare când întâlnești asemenea copii voinici, sănătoși, care cu ajutorul tău au trecut primejdiile ce le-au încercat sănătatea.

— Bravo, acum ești zdravăn, așa-i? Ai scăpat, îi spune bucuroasă doctorița copilului. Dar el o privește neîncrezător: „Spuți drept? Oare n-ai de gând să-mi faci vreo injecție?”

DOCTORIȚA SATULUI

Pregătită de drum, doctorița ieși în cerdac și privi satul. Desfășurat pe povârnișurile domoale ale colinelor, își mija sfielnic vârfulurile caselor ascunse în frunzișul strălucitor, ud de ploaie.

— Faci injecțiile celor care se prezintă la tratament. Dacă vine cineva la consultație, trimite-l dincolo, la soțul meu... îi mai spuse o dată felceriței și plecă.

— Vă duceți singură? o întrebă fata sărind la fereastră. Dar nu mai primi răspuns. Doctorița dispăruse pe poartă. Doar urmele cizmelor ei de cauciu rămăseseră proaspete încă pe cărare.

De câteva zile ploua cu găleata. Și iarăși totul începuse să se amestece cu noroiul acela cleios, prin care nu puteai răzbate decât cu o pereche de cizme bune.

„Ți-aduci aminte cu câtă nerăbdare așteptai să termini facultatea... să-ți iei postul în primire, Tünde?” — o încercă un gând. Dar altul, al doctoriței Tünde Orosz Jaray, îi răspunde dirz: „Mi-aduc aminte. Și tocmai de asta am pornit prin sat. Trebuie să mă cunosc oamenii, trebuie să mi-i apropii...”. „Să-ți-i apropii... dar cum?...” — o sîci celălalt gând. Iar răspunsul se transformă în faptă: „Uite-așa!” — și bătu la poarta unei case.

— Legatu-i ciinele? întrebă zîbind când în prag se iți un bărbat. Și intră fără să mai aștepte răspuns. Eu sînt doctorița de la dispensar, explică ea. Am trecut pe aici și-am venit să văd copilul.

— Pofțiți, pofțiți înăuntru, se fistici omul. Da' să iertați că femeia nu-i acasă. Îi dusă pînă la soru-sa.

Doctorița intră, privi copilul care se juca cu mînuțele, gingurind.

— Da' injecții de primăvară nu mai faceți? întrebă o bătrînică care ședea pe laviță, lîngă fereastră. Că tare bine m-am mai simțit după cea pe care mi-a făcut-o, zise ea.

Bătrînei îi făcuse sanitarul cu vreo 2-3 luni în urmă o injecție

Alături de părinți, doctorița tremură pentru fiecare copil. Copilul Anei Bleda a venit pe lume mic și slăbuz. Ana sta fără grijă acasă. Dar doctorița n-a avut liniște. A venit să vadă copilul, să-i spună mamei cum să-l alimenteze ca să i se dezvolte, să i se întărească pruncul și o pofteste să mai treacă pe la dispensar să-l cîntărească.

oții Tünde Orosz și Ștefan Jaray au fost colegi la facultatea de medicină generală din Tg. Mureș. De optsprezece luni lucrează la Bicsad. El la dispensarul I.F.E.T-ului, ea la cel al circumscripției.

Adeseori, seara, discută, se sfătuiesc, își împărtășesc gîndurile.

— Știi, dacă ar fi să-mi aleg acum profesia, mi-aș alege pediatria, i-a mărturisit Tünde într-o seară soțului ei. Cînd am intrat în facultate nu știam... Mi-am dat seama de asta acum... Copiii au atîta nevoie de îngrijire... Ai văzut, Pișta, ce copii frumoși avem aici, în Oaș?

De acest lucru și-a dat seama Tünde Orosz Jaray de mult, din primele luni de muncă la Bicsad.

... Era într-o dimineață. Casele, lunca și codrii păreau învăluiți într-o prospețime simplă și sfioasă. Numai vîntul zburdalnic și jilav se legăna prin copaci, se tăvălea copilăros prin iarba mătăsoasă din ograda dispensarului, aducînd cu sine murmurul izvoarelor zglobii și tînguirile tainice ale pădurilor din jur.

Și pentru că e în drum, a trecut și pe la Irina Cardoso să vadă de-i sînt sănătoși copiii, să facă controlul vaccinului antivariolic și să mai stea de vorbă cu femeia, s-o îndrume cum să-și îngrijească de sănătatea ei și a copiilor. Fetița cea mică din brațele Irinei a avut rujeolă. Acum e sănătoasă, vioasă.

„Știi, dragul meu, dacă ar fi să-mi mai aleg acum profesia, mi-aș alege pediatria...”

cu ser antitific și, ca s-o convingă, îi spusese că-i bună pentru reumatism.

Copilul începu să scîncească, și doctorița se apropie de pat. Văzînd o sticlucă cu lapte pe pernă întrebă muștrător:

— Ce-i dați de mîncare? Parcă ne-a fost vorba să-i dați ceai?... Cum vreți să-i treacă pîntecele? Și așa se ține laptele?... Omul ridică din umeri.

— Numai de azi îi dăm lapte. Nu-l mai doare pîntecele. Și luînd sticla de pe pernă rămase cu ea în mîină nescîtiind unde s-o puie. Doctorița le explică și lor cum trebuie preparat laptele și cum trebuie păstrat, cînd și de cîte ori trebuie hrănit copilul. Privi apoi prin odaie. Era curat. Dar muștele se zoreau la fereastră și ea îi îndemnă să le alunge afară.

„Uite așa-s, le spui, le spui, cînd vin la dispensar, iar cînd ajung acasă fac tot așa cum știu” — gîndi călcînd amărită noroiul uliței.

— Doamnă, tovarășă! se auzi strigată. Și întoarse capul. O femeie alerga după dînsa cu picioarele goale și cu o mină țînîndu-și fusta să n-o stropescă cu noroi. Dumneavoastră sînteți doctorița cea nouă? Am văzut că ați fost la vecinul de peste drum. Faceți-mi un bine și intrați și la mine, se rugă ea. Prunca îmi arde toată și nu mîncîncă nimica. Numai apă bea... veniți s-o vedeți ce are. Voi da și eu ceva...

Doctorița făcu ochii mari.

— Cine ți-a băgat în cap una ca asta? Vezi?

Dacă nu vii la dispensar nu știi că mie nu trebuie să-mi plătești nimic...

Femeia nu răspunse. Intrară în casă. Un aer greu și tulbure îi izbi fața.

— Deschide fereastra, dragă, să intre aer curat. Deschide-o, stărui doctorița.

Se repezi bărbatul și crăpă puțin fereastra.

— De cînd e bolnavă copila? întrebă doctorița.

— De azi, spuse cu jumătate de gură femeia.

Doctorița se aplecă și se uită la fetiță. Era bolnavă de cel puțin două zile. Îi puse termometrul, apoi scoase stetoscopul din geantă și în cele din urmă scrisese o rețetă. I-o dădu femeii și-i explică amănunțit și repetat cum să-i dea medicamentele copilei. Și o întrebă de ce n-a venit la dispensar cînd a observat că fetiței îi e rău.

— Vezi, dacă veneai la dispensar primeai și medicamente gratuit... Și așa să veniți... adăugă ea. Să știu cum îi merge...

— O să venim, o asigură bărbatul și o petrecu pînă în uliță.

Tînde pași grăbită uitîndu-se la numerele caselor...

Se întoarse acasă ostenită, cu cizmele pline de noroi, dar în suflet simțea o mulțumire interioară, nouă, cum n-a mai simțit pînă atunci, ca și cînd viața i s-ar mai fi îmbogățit cu ceva.

De atunci au trecut multe luni. Oamenii vin acum cu încredere la doctorița lor, la dispensar.

A. LUNGU

Clara Zetkin

(5 iulie 1857 — 5 iulie 1957)

S-au scurs o sută de ani de cînd s-a născut într-un sat din Saxonia nelufricată luptătoare a clasei muncitoare, Clara Eisner-Zetkin.

Ei îi revine un deosebit merit în ceea ce privește mișcarea revoluționară a femeilor muncitoare. La congresul de organizare a Internaționalei a II-a de la Paris din 1889, Clara Zetkin a ridicat problema egalității în drepturi a femeilor muncitoare cu bărbații, arătînd că luminarea și organizarea muncitoarelor ar însemna și un factor important pentru dezvoltarea mișcării muncitorești. Referatul Clarei Zetkin, sprijinit de Engels, Guesde și alți fruntași ai proletariatului, marchează astfel începutul organizării mișcării revoluționare a femeilor.

În perioada congresului de la Paris, Clara Zetkin se găsea într-o situație grea. Plecată din Germania după expulzarea emigrantului rus Osip Zetkin, pe care-l cunoscuse încă de cînd fusese studentă la Leipzig, Clara ajunge la Paris, unde se căsătorește cu acesta. Cu toate greutățile materiale prin care trec, cei doi soți sînt fericiți. Dar fericirea aceasta e de scurtă durată, întrucît Osip se îmbolnăvește grav și de acum înainte întreținerea unui soț bolnav și a celor doi copii cade pe umerii Clarei. Cu eroismul caracteristic unei soții și mame iubitoare, Clara muncește din greu pentru a-și întreține familia, fără să neglijeze însă nici o clipă activitatea ei politică.

Reîntoarsă în Germania după moartea soțului, Clara Zetkin devine în acest timp redactor-șef al revistei „Die Gleichheit” („Egalitatea”), pe care o conduce timp de 25 de ani.

În 1910, la propunerea Clarei Zetkin, congresul Internaționalei a II-a, ținut la Copenhaga, hotărăște sărbătorirea în fiecare an a zilei de 8 martie ca zi de solidaritate internațională a femeilor muncitoare.

Clara Zetkin desfășoară o luptă dîrză pentru împiedicarea războiului, folosindu-se în acest scop și de revista pe care o conduce. Arestată pentru atitudinea sa antiimperialistă și antirăzboinică, Clara Zetkin nu a putut fi înfrîntă; ea și-a continuat neclintit lupta.

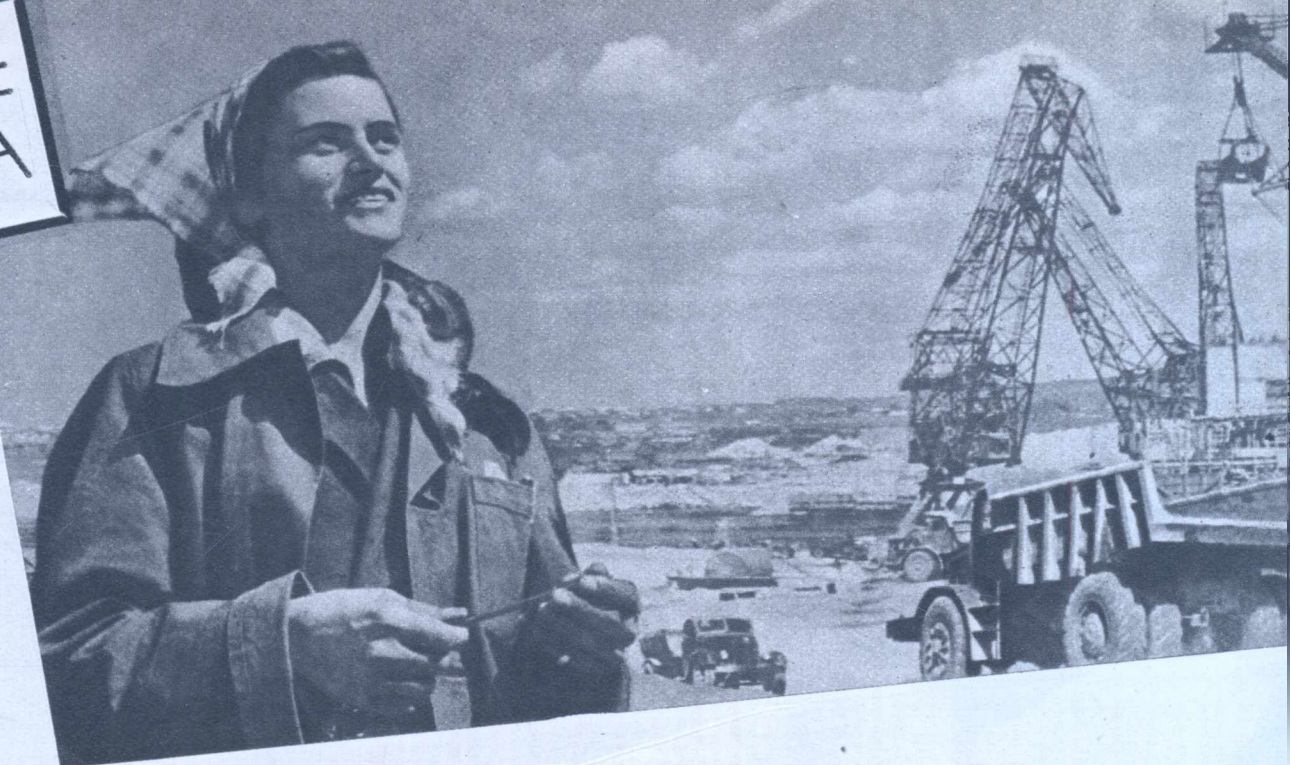
Marea Revoluție Socialistă din Octombrie este întâmpinată de Clara Zetkin cu o deosebită bucurie. În 1920 ea pleacă în Uniunea Sovietică, participă la Congresul al II-lea al Internaționalei a III-a și este aleasă responsabilă a mișcării revoluționare a femeilor. În 1921, al III-lea Congres al Internaționalei Comuniste o alege în Comitetul Executiv și în prezidiul acestei Internaționale. În curînd primește o nouă sarcină: devine președinta Ajutorului Roșu Internațional. Sub conducerea ei, Ajutorul Roșu a devenit o uriașă organizație de masă, care a salvat din ghearele justiției burgheze mii de luptători ai clasei muncitoare.

Clara Zetkin dorea din tot sufletul să ajungă ziua victoriei socialismului în Germania. Dar, din păcate, ea n-a mai ajuns această zi. În noaptea de 20 iunie 1933 inima ei curajoasă a încetat să mai bată.

Dorina DELEANU

SCRISOARE NETRIMISA

Convorbirea noastră nu se încheie poate pentru că ne stînjene zgomotul macaralelor, plescăitul Angarei sau poate fiindcă Maria Vasilievna se gîndea la ale ei și răspundea la întrebările mele monosilabice. Oare de ce? În cele cîteva zile de cînd făcusem cunoștință ne împrieteniserăm. Maria Vasilievna m-a condus prin sectorul ei, mi-a făcut cunoștință cu muncitorii de la betonaj, mi-a explicat cum funcționează excavatorul, mi-a dat lămuriri asupra barajului pentru ridicarea căruia a fost nevoie de peste zece milioane metri cubi de pietriș, nisip și pămînt argilos. Acum cînd socoteam că aveam dreptul s-o întreb despre viața ei, despre felul în care nimerise la construcția hidrocentralei Irkuțk, Maria Vasilievna s-a închis în sine... Vremea trecea. Era timpul ca să se întorcă la ocupațiile ei. Înainte de a pleca s-a scotocit prin buzunarele salopetei, a scos de-acolo cîteva foi scrise, le-a răsfoit și le-a pus înapoi. Peste cîteva minute foile erau din nou în mîinile ei.

— Știi ce? mi-a spus ea. Îți dau să citești o scrisoare. Am scris-o prietenei mele cu care nu m-am mai văzut de cînd am absolvit institutul. Nu mai știam una de cealaltă. Ea însă a dat de mine. Se cuvenea să-i răspund, dar n-am avut răgaz. Cînd, în sfîrșit, m-am hotărît să-i scriu, n-am mai găsit plicul pe care era adresa Minei. Și așa, scrisoarea a rămas netrimisă. În ea mă veți vedea întreagă „ca în palmă“.

Maria Vasilievna mă salută, își strînse mai tare colțurile basmalei și, călcînd cu cizmele grele pe prundiș, dispăru după cofrajul de beton al hidrocentralei. Am despăturit foile:

„Draga, scumpa mea Mina! Bravo, și încă o dată bravo, că ai izbutit să-mi dai de urmă. Multă bucurie mi-ai făcut. Nimeni nu mi-a spus că tu ai plecat într-o expediție atît de îndepărtată, că te-ai măritat, că ai o fetiță. Tu nu mi-ai scris prea multe despre micuța ta, eu însă vreau să știu tot. Am să-ți arăt deci cum trebuie să-i scrii unei prietene. Tu singură îmi ceri doar «să nu mă zgîrcesc la hîrtie». Așa că ai răbdare și citește.

de A. HMELNITKAIA

Tu știi că eram prietenă cu Kolea. Îmi plăceau povestirile lui despre locurile sale natale, despre Siberia, despre taiga, în care razele soarelui abia pătrund. Proiectam, ca după ce vom termina institutul, să plecăm împreună în Siberia. Îți amintești însă că pe Kolea l-au oprit la aspiratură, iar eu, înflăcărată de gîndul Siberiei, nu am putut renunța la acest vis.

Mama nu prea aproba planurile mele. Ea socotea că se poate găsi de lucru și mai aproape de casă. Cunoscîndu-mi însă caracterul, mi-a pregătit pîslarii, două pături calde, paltonul și mi-a croșetat ciorapi și mănuși din lînă groasă. Tot drumul nu m-am înde-

părtat de fereastra vagonului. E drept că plecam în Siberia, dar nu pe vreun șantier de construcții, adică acolo unde mă trăgea inima, ci la trustul electrificării satești. Îmi rămînea numai speranța că acolo, pe loc, voi obține transferul.

Și așa, cu toate bagajele, am năvălit în cabinetul lui Andrei Efimovici Bocikin, conducătorul lucrărilor de construcție a hidrocentralei Irkuțk. Tu-l cunoști. El a construit canalul Nevinomis și este apreciat, nu numai ca un constructor talentat, ci și pentru că știe să transforme pe oricare om într-un erou. Auzeam multe despre el, dar el nu mă cunoștea. M-a primit foarte bine, deși fără

amabilitate. Nu mi-a spus: «Ah, fată dragă, ce frumos din partea dumitale că vrei să lucrezi la noi! E impresionant că nu te-ai speriat de greutate». Nimic din toate astea... M-a ascultat, s-a uitat la adresa de numire, a clătinat din cap și a spus: «Nici entuziasmul nu iartă încălcarea disciplinei. Ați primit, tovarășă Pavlenko, numirea pentru electrificarea satească, fiți bună și plecați acolo. Dacă veți ști să convingeți pe cei de acolo că la noi veți fi mai de folos, e bine. Vă vom primi cu bucurie. Avem nevoie de ingineri!». Și cu asta, cnms-arzice, m-a lămurit. Mi-a permis totuși ca pînă mă aranjez să las lucrurile mele la

căminul lor. M-am dus să mă plimb pe malul riului.

Mă uitam de pe malul înalt cum oamenii se apropiau de Angara și cu ajutorul a sute de mașini atacau riul. Aici, numai aici voiam să rămîn.

A trebuit totuși să plec la Irkuțk, la Glavselektro (Trustul electrificării satești). Nu-ți voi povesti, draga mea, toate peripețiile prin care am trecut. Eram hotărîtă să acționez cu toată energia. M-am dus la conducătorul trustului în audiență și i-am spus răspicat: «Renunțați la mine!» Am înfruntat toate: răspunsul «Nu putem» și cuvintele de «lămurire», ba chiar amenințarea că vor comunica la institut că au educat un romantic și nu un inginer. Dar am plecat totuși de la el cu o hîrtiuță care purta rezoluția: «Va fi detașată vremelnic la dispoziția conducătorului construcției hidrocentralei Irkuțk». Vremelnic însemna pînă cînd se va risipi romantismul meu.

Am fost numită conducător de lucrări la unul din sectoarele construcției. Se părea că visul mi se împlinise. În suflet însă, în locul bucuriei, stăruia neliniștea. Aveam aproape o sută de excavatoriști și șoferi în subordinea mea. Voi putea oare să fac față muncii ce mi se cerea?

De la început, am observat că un tînăr mă cerceta cu luare-aminte. N-am vrut să-i arăt nepriceperea mea. Am trecut în altă parte. El după mine. S-a apropiat, apoi și simplu, ca între colegi, a spus:

«Do. sînteți inginer iar eu tehnician. Eu însă lucrez aici de un an și poate că voi putea să vă fiu de folos. Mai ales acum la început».

Nu numai la început m-a ajutat Jenea Sokolov.

Minocika, ai obosit? Nu-i nimic. Pune scrisoarea deoparte. O vei citi în continuare mai târziu. Eu însă îți voi scrie totul pînă la sfîrșit. Da, deci despre Jenea... Nu, înainte despre Kolea. Ne scriam mereu, și printre rîndurile sale simțeam neliniștea sa; voi merge oare împreună cu el acolo unde-l vor trimite în muncă științifică? Eu nu ascundeam: voi pleca oriunde, dar numai cînd se va termina construcția. Și ziua aceea nu-i departe. Kolea a venit să mă vadă. Era la fel de serios și gînditor, avea aceeași sensibilitate de a simți și înțelege totul. Dar cuvintele pe care le așteptam să mi le spună, el nu le-a rostit...

Seara ne-am plimbat prin orașul sau pe malul riului... Clipe în șir tăceam. Era o tăcere tristă... La despărțire, Kolea mi-a promis că va veni la vară; mi-a scris apoi că această călătorie se amină pentru toamnă, apoi pentru iarnă, și din nou pentru vară.

Ce s-a petrecut? Numai acum, cînd a trecut atîta timp, mi se pare că am înțeles adevărul. Am înțeles tăcerea lui, cînd ne-am întîlnit și pricina pentru care nu și-a respectat promisiunea. Kolea s-a temut că femeia care și iubeste atît munca nu-l va urma orbește toată viața. Făcînd de aproape cunoștință cu construcția noastră, el a simțit cît îi este ea de aproape și poate îi era teamă că o dată va trebui să facă și el o jertfă pentru mine? N-a încolțit oare în mintea lui ideea că-i mai bine să amîne hotărîrea definitivă pînă cînd își va realiza visul «său»? Asta înseamnă că el nu credea în fericire. Or, fără această credință, fericirea într-adevăr nu există. E vinovat Kolea? Și da și nu. Un lucru e clar. Sentimentul nostru n-a rezistat încercărilor, n-a fost în el acel ceva ce-nvinge totul.

Asta despre Kolea...

O dată, era în timpul unei vîntători la care participase în-tregul nostru grup. Jenea rămăsese în urma celorlalți. M-a oprit pentru o clipă «Vei pleca de aici?» m-a întrebat el încet. «Nu, rămîn». A fost

prima dată cînd am observat că Jenea s-a îmbujorat. Anul trecut a fost un an hotărîtor pentru construcția hidrocentralei. Am obligat Angara să-și îndrepte apele într-un canal îngust de 200 metri. Curînd vom pune în funcțiune două turbine. Apoi pe toate opt. Noi uzine și fabrici se ridică în jurul centralei. Nu departe de Irkutsk se construiește o uzină de produse de aluminiu, care va avea nevoie de multă energie electrică. Se vor mări uzinele din orașele Usolia, Sibirsk și Angarsk. Se vor deschide noi mine de cărbuni. Satele vor primi lumină.

Peste cîteva zile m-a chemat Andrei Efimovici Bocikin:

«Maria Vasilievna, mi-a spus el, v-am premiat și evidențiat. Acum vrem să facem din dv. un adevărat inginer. Veți trece la lucrări de beton. E nevoie acolo de precizie inginerescă».

Se cuvenea să mă bucur, să mulțumesc pentru atenție, dar eu tăceam. În minte îmi stăruia o singură idee, — nu voi mai lucra împreună cu Jenea! Minocika, să nu mă compătimizești. Ni s-a promis pe curînd o cameră și atunci ne vom căsători. Asta-i tot. Aici s-ar cuveni să pun punct la misiua mea cam lungă. Dar mă tem că vei citi și vei spune: «Prea ușor le rezolvă această fată pe toate» Nu! Trebuie să înțelegi că l-am cunoscut pe Kolea numai comparîndu-l cu Jenea, cu omul care știe să fie prieten.

Jenea cunoștea unele din supărările mele sufletești, pe altele le bănuia. Dar îmi dorea sincer fericire, chiar dacă aceasta i-ar fi pricinuit lui suferință. E din cei care nu se tem de nimic...

Acum vezi cum trebuia să scrii unei prietene? Aștept un răspuns la fel din partea ta. Te sărut, a ta Mașa.“

*

... Seara n-am mai întîlnit-o pe Maria Vasilievna la cămin; plecase urgent undeva într-un sector îndepărtat al construcției și nimeni nu știa cînd se va întoarce. I-am lăsat un bilețel: „Dragă Maria Vasilievna, profit de cuvintele dumitale că n-ai secrete. De aceea, scuză-mi îndrăzneala: scrisoarea o iau cu mine și mă voi sili ca Mina a s-o citească. Îți doresc noroc.“

Din revista „Femeia Sovietică“
Traducere de Nona GHELES

IULIA SOARE

familia Calaff

RECENZIE

Este firesc, desigur, interesul stîrnit de apariția unui nume nou în literatura noastră contemporană. Volumul de debut al unei scriitoare cum este Iulia Soare — romanul „Familia Calaff“ — s-a bucurat din plin de simpatia cititorilor, în primul rînd pentru valoarea sa remarcabilă. O lume inedită a acelor drame și stări sufletești prin care trăiesc parcă aieva înaintea noastră eroinele romanului, atmosfera gravă, apăsătoare care accentuează intensitatea conflictelor denotă un talent de autentică prozatoare.

Desfășurînd, înaintea noastră, istoria unei familii burgheze în al doilea deceniu al secolului nostru, urmărind evoluția și mai ales decăderea acesteia, scriitoarea ne-a dezvăluit în același timp figuri umane pline de originalitate, împrejurări dramatice în care prăbușirea și zbciumul sînt descrise amănunțit, reproducînd parcă însăși asprimea vieții. Personajul principal al romanului, bătrînul fabricant Emil Calaff, își domină ca un despot familia și dispune după capriciile sale, de fericirea sau nefericirea lor.

„Egoismul bătrînului — subliniază Iulia Soare în paginile cărții sale —, ferocitatea, avariția lui, toate erau neomenesti, dar exagrate pînă la un fel de grandoare de care, fără să-și dea bine seama, familia lui terorizată era totuși mîndră. Domnul Calaff săvîrșea cu majestate acțiunile cele mai sălbătice, cele mai meschine, sfidînd parcă reprobarea celorlalți, străin de orice sentiment de teamă sau rușine.“ Monstruozitatea unui atare personaj, care poartă adînc întipărite în caracterul lui cruzimea, rapacitatea specifică lumii burgheze, este denunțată vehement de romancieră printr-o expresie artistică remarcabilă. Iulia Soare nu-și acuză direct eroul; ea urmărește doar ecoul tiraniei sale în existența zguduită a soției, împietrită și descurajată, și îndeosebi în viața intimă a fiicelor lui: Lotte, Laura, Silvia și Marta.

Căsătoria impusă ultimei cu un flăcău toamnă ca Paul Karst se realizează fără ca Marta să poată schița un gest de apărare. Și ea, ca și Silvia, renunță nu numai la dreptul legitim la independență, la alegerea spontană, firească, a unui tovarăș de viață, dar își pierde și ultima rămășiță de omenie, de afecțiune pentru cei din juru-i. Urmărindu-le acționînd pe eroinele Iuliei Soare, în paginile romanului, avem certitudinea că asemenea femei și-au distrus pentru totdeauna viața lor lăuntrică, înstrăinîndu-se față de ele însele și adoptînd aceeași indiferență față de durerile celorlalți. Este o scenă de un realism zguduitor aceea în care Silvia își trimite fratele, aproape muribund, în Elveția pentru a scăpa de el. De la setea înavuțirii, în forma ei cea mai brutală, și pînă la egoismul subtil mascalat, tot ceea ce ține de tarele morale antiomane ale burgheziei este dezvăluit fără cruțare în romanul Iuliei Soare.

Iulia Soare realizează o interesantă galerie de portrete umane în care se afirmă, în variante individuale, o imensă sete de viață, de fericire și care se sfîrșește zbciumată, uneori chiar strivită în menghina conveniențelor, a indiferenței, a egoismului și a cruzimii.

Miroa DRAGU

CONGRESUL MODEI DE LA MOSCOVA—IUNIE 1957

La 4 iunie s-a deschis la Moscova, cel de-al 8-lea Congres Internațional al Modeli. Reprezentanții R.P. Bulgare, R. Cehoslovace, E.P. Chineze, R.D. Germane, R.P. Polone, R.P. Romine, R.P. Ungare s-au întrunit ca să studieze împreună problema înfrumusețării îmbrăcămintei în țările lagărului nostru.

Întilnirea aceasta de la Moscova a avut un caracter deosebit prin aceea că s-a eliminat caracterul de concurs. S-au dezbătut probleme urmărindu-se crearea unei linii generale în moda țărilor democratice, fără a se rupe legătura cu moda mondială și mai ales fără a se nivela moda în aceste țări. S-a acordat atenție atât folosirii specificului național în crearea modelelor, precum și legării modelelor de condițiile concrete și de gustul populației pentru care sînt create.

În afară de delegații — fiecare destul de reprezentativă —, numeroși ziariști, fotoreporteri, operatori de cinema, lucrători din domeniul industriei ușoare, ș.a. au umplut sala elegantă cu coloane de marmură a Casei de modele a U.R.S.S., unde timp de cîteva zile s-a prezentat tot ce în țările noastre de 900 milioane de oameni s-a creat mai frumos și mai accesibil maselor largi populare, în domeniul îmbrăcămintei.

Deoarece spațiul nu ne îngăduie să ne ocupăm de toate aspectele deosebit de interesante ale Congresului de la Moscova, ne vom opri mai întîi asupra prezenței țării noastre la acest Congres.

Crearea românească a fost admirabilă pentru eleganța modelelor prezentate, destul de apropiate de linia clasică, ca și pentru execuția lor impecabilă.

Delegatul U.R.S.S. V. I. Popkov, directorul Institutului de cercetări al Industriei

ușoare a subliniat progresul realizat de țara noastră după expoziția de la Varșovia, din 1956. El ne-a declarat că a fost plăcut impresionat de faptul că în creația românească se manifestă puternic căutarea unui stil propriu.

În ce privește creațiile celorlalte țări participante, trebuie spus că o creație nouă și originală a adus U.R.S.S.

Nu rareori s-a subliniat în cadrul congresului, de către diferite delegații, marele salt făcut de U.R.S.S. în domeniul modei și acesta constituie încă o dovadă că țara care construiește comunismul, se preocupă în cel mai înalt grad de nevoile omului și luptă pentru continuă îmbunătățire și înfrumusețare a condițiilor lui de viață.

Creații interesante au adus în general toate țările participante.

S-a desprins o linie de sobrietate și simplitate tinerească în creația R.P. Bulgaria.

Creația R.P. Ungare, a R. Cehoslovace, a R.P. Polone și a R.D. Germane s-a caracterizat prin mai multă căutare a noului.

„Participarea R.P. Chineze la asemenea întâlniri internaționale — ne-a declarat reprezentantul R.P. Chineze — are menirea să se studieze posibilitatea îmbinării modei europene, cu moda națională chineză“.

Toate țările participante la acest congres au primit un prețios ajutor pentru stabilirea în industria îmbrăcăminte a unei linii moderne, elegante și accesibile publicului.

Colaborarea și schimbul de experiență a țărilor lagărului socialist, își dovedește astfel eficacitatea și în acest domeniu.

1. Pălăria, mânșile și cordonul dau o notă de eleganță acestei rochii prezentate de R. P. Bulgaria.
2. Pairs modele de rochii prezentate de R. D. Germană, R. P. Română, R. P. Polonă și R. Cehoslovacă.
3. Pe cel mai tânăr dintre fotoreporterii de la Congres îl interesează în mod deosebit modelele pentru fete.
4. Două frumoase și practice rochii de dimineață (R.P.R., U.R.S.S.)
5. Acest costum sobru și elegant prezentat de U.R.S.S. a fost apreciat de juru.
6. O elegantă rochie de seară (R.P.R.)

MIREASA FURATA

de ANA GEORGESCU

Călătoream într-o seară pe Dunăre. Era tirziu și, subțirel, frigul nopții se strecura în timonă. Motorul barcăzului pescăresc bătea ritmic și într-atrta mă deprinsesem cu zgomotul lui, încât aproape nu-l mai auzeam.

Pe laturile canalului, fugeau dumbrăvi de sălcii și plopi argintii. Ici și colo, străluceau lumini fugare la ferestre de case, pierdute în adâncimile grindurilor.

În picioare, la timonă, căpitanul Spiru își sprijinea pe roată silueta girbovă. Ca un punct mișcător de foc, plpplirile țigării, pe care o mozo-lea între buze, îi luminau din când în când obrazul. Părul părea și mai argintiu.

— Se spune despre noi, marinarii de apă dulce, că avem o meserie ușoară, că nu avem ocazie să întâlnim furtuni, ca lupii de mare vestiți. Aș vrea să-i văd pe acești vorbăreți, când e furtună în fața Brăilei și valurile se înalță cât casa și ești nevoit să faci traversada cu un barcăz mai mic decât acesta... Eu am apucat aici navigația cu plnze, contra-bandiști și tibeicari. Am stat nopți grele de veghe în așteptarea vântului, am făcut curse cu frică, știind că am în hambar încărcături urmărite de vameși... Am văzut multe... Se poate ca navigația pe mare să fie mai frumoasă, dar mie îmi place pe Dunăre. Noiăștia care călătorim în sus și în jos, de la Brăila pînă la mare, ne cunoaștem, ne salutăm, ne ajutăm.

Se auzeau, din susul apei, bubuituri ciudate și ritmice. Mirată, am privit pe geam. Căpitanul Spiru începu să rîdă:

— Vine de la Pătlăgeanca o nuntă care merge la „Vulturul“.

Aprinse proiectorul și razele lui învăluiră două bărci. În cea din față, lumina făcu să strălucască beteala și găteala albă a miresei. O faciă plpplia la provă. La trei rînduri de lopeși trăgeau flăcării voinici, cu capetele goale și moțul pe frunte. Cît de stranie mi s-a părut această mireasă, cu vâlul ei fluturînd în briza ușoară, învelită în ceața luminoasă a lunei, pe fluviul în care își aruncau umbrele întunecate plopii uriași de pe țărmuri!

Căpitanul Spiru dete comanda să stopeze mașina, ca să nu se ridice valuri, să ude rochia miresei.

— Se insoară Pavel Ciolacu, pescar bun de la „Vulturul“, mă lămuri el. Își duce mireasa. Să ieșim, să vorbim cu ei.

Nuntașii opriră barca agățîndu-se cu minile de bordaj. Socrul-mare întinse sticla, să ne cinstească.

— Să fie într-un ceas bun, Pavel, și...

— Irina! completă mireasa cu vocea cîntată.

Din barca lor, muzicanții începură un cîntec vesel, vesel și înduioșător totodată, urmat în rusește de prietenele tinerei logodnice.

Bărcile cu nuntași se legănav lin pe apă, învăluite de ultimele raze ale lunei. După ce băurăm cîte o înghițitură de vin, luntrile plecară cu chiote la vale. Căpitanul dete un semnal și pornirăm și noi mai departe.

— Asta a fost o nuntă fără bocluc, rise căpitanul Spiru. Dar am să țin minte toată viața o altă nuntă. Dacă nu ți-e somn, pot să ți-o povestesc...

Nu mi-era somn și l-am rugat să-mi povestească.

— Povestea asta s-a întîmplat chiar în toamna trecută. Ceva mai jos, tot pe brațul acesta. Un marinar de-al meu tînjea toată ziua. Cînd l-am întrebat, mi-a spus că e necăjit că i se mărită iubita cu altul.

— Dacă nu te vrea, ce să-i faci, dragoste cu sila nu se poate, i-am zis eu.

— Ba mă vrea!

— Păi, dacă te vrea, ia-o și nu mă mai ameți pe mine.

— Nu, că nu mă vrea tată-su. E starover. Eu sînt hohol. Nu o dă după mine!

— Ia fugi de aici cu poveștile astea! Ce, trăim pe timpul lui Pasvante?! Da'ce? Staroverul tău nu e în sindicatul pescarilor? Drepturi are, dar nu-și dă fata după un cetățean cinstit al Republicii? izbucni și mașinistul, care e mai priceput în politică decât mine.

— Nu, că el e plugar. Nu-i pasă de sindicat, zice că ne taie pe toți!

Eu eram cam supărat: nu aveam gheață destulă la pește și nu-mi ardea de toate astea. Dar se afla pe bord un om de la vale, unul Gologan, care îl tăia în politică și pe mașinistul meu.

— Da' cui o dă? întrebă el.

— Unui bogătaș de la Murighiol.

— Păi bine, măi tovarășe, fata e din sat de la noi. Bine că mi-ai spus. Crezi că sfatul încheie căsătorii fără voia miresei?

— Dar nu are el nevoie de sfat! O dă cu icoana. O ia, pune în barcă o icoană între cei doi miri, ceea ce înseamnă că pînă la nuntă nu se poate întîmpla nici un păcat între cei doi. Iar nunta... se face după ce naște mireasa! Așa sînt unele obiceiuri vechi. Iar dacă nu vrea nici așa, cu icoană, o fură și o duce în baltă, la colibă, pînă se cumînțește.

— Dacă treburile stau așa de prost, de ce n-o furi tu? i-a zis mecanicul.

Nu putea ajunge la ea. O păzeau frații zăvorîtă în casă. De cînd o țineau închisă, pielea i se făcuse albă ca laptele. Încercase să o întîlnească, dar îl bătuseră rău neamurile ei.

Gologan a ascultat și a spus:

— Da, legea cea nouă este încă slabă în bălțile noastre. Iși cam bat joc de ea, parșivii.

Eu am dat din umeri, am terminat cursa, ne-am văzut de treburi. Putea să fie Gologan al dracului, dar eram sigur că vechile zacoane ale Deltei nu le va putea infringe. În satul lui a coborât, după ce a sușotit cu marinarul.

Peste vreo două săptămâni mi se strică motorul la capătul cursei. Măi să fie! Mecanicul meu e șmecher mare. Când are de reparat ceva, spune că durează mult. Ei, durează, aștept. Nici măcar să mă îmbăt nu pot, tepomenești că totuși plecăm pînă seara. Și, într-adevăr, cînd s-a înserat, gata și mașina. Plecăm. Cînd trecem prin fața satului lui Gologan văd pe unul agitînd un felinar pe mal. Ei drăcie, ce-o mai fi și asta? Băiatul acela, Gică, stă lîngă mine și se uită și el. Îl întreb de ce ne-o fi făcînd semn. „Ce știi eu!” — răspunde. Mergem la deal. Gică zice:

— Poate ai oboseit, căpitane, lasă-mă la cîrmă!

O nimerise. Eram flămînd și infuriat că întrziaseam. Mă culc. Trag un somn și tresar: stă cuterul. Sar din pat. Cine le-o fi dat ordin să oprească? Întrziam iar. Aud glasuri. Ies afară în cămașă. Cuterul e în derivă și, lipită de el, o barcă. Mecanicul vorbește ceva cu ăia din barcă. Acum înjură. Întreb ce e. Glasul meu e cunoscut pe Dunăre... Unul răspunde:

— Hoț bătrîn, de ce ne ții calea?

Cînd, după toate cele întîmplate din ziua aceea, am auzit-o și pe asta, mi s-a urcat sîngele la cap. Auzi, eu căpitanul Spiru, hoț!

Mă aplec peste bord: „Care ești? răcnesc eu. Ce s-a întîmplat?”

Pînă să-mi răspundă careva, se iscă o învîlmășeală în barcă. Cineva sare de acolo drept de gîtul meu: o fată în rochie de mireasă, cu vâl pe cap...

— Scapă-mă, căpitane, strigă ea. Plînge. Marinarul meu vrea s-o tragă pe punte, cei din lotcă o trag de voal. Unul ridică babaica, să-mi dea în cap. Atunci m-am supărat rău.

— Ce este asta, atac la bord? Mașina înapoi!

Îi trag un picior în bot ăluia cu babaica și un pumn marinarului meu, ca să lase fata. Cît mă vezi de bătrîn, cînd mă înfurii e jale.

Vasul a pornit ca racul, iar cei din barcă mă amenință cu miliția.

— Ce cauți aicea, fa? mă răstesc și la dînsa.

— Pe Gică! Se alintă muierea, zîmbind printre lacrimi. Îi trecuse frica. Mă dumiresc. E vorba de Gică al meu, care tremură de mila ei.

— Tovarășe căpitan, vasul acesta e al statului, vă cer ajutor, sinteți legea.

A dracului fată, vorbea ca din carte, o învățase șmecherul de Gologan. Cînd mi-a spus că sînt legea, m-a muiat cu totul. Nimeni nu mi-a spus pînă acum că sînt legea.

— Și cum să te ajut eu?

— Ea e fata mea, căpitane, sare Gică. O duceau s-o dea ăluia, cu icoana, la vale. Că nu au putut s-o facă să meargă la sfat. Noi ne-am vorbit, prin nea Marin Gologan, să facem așa. De aceea stătea dînsa liniștită în barcă, de se mira staroverul.

— Tătuța... se rîzgie ea.

— Da, gogomanul de tătuță-tău, mîrlie marinarul.

— Atunci chiar sîntem pirați, zic eu! Abordaj, furt de femeie pe apă. Bucluc. Dacă aud grănicerii că tulburăm liniștea pe Dunăre? Dacă ne reclamă la căpitanie?

— Păi nu e furt, zice ea, doar am venit după Gică...

— Veniți-ar norocul, strig eu, dar nu puteai să fugi cu alt vas?

— Nu, că aici era Gică, o ținea ea.

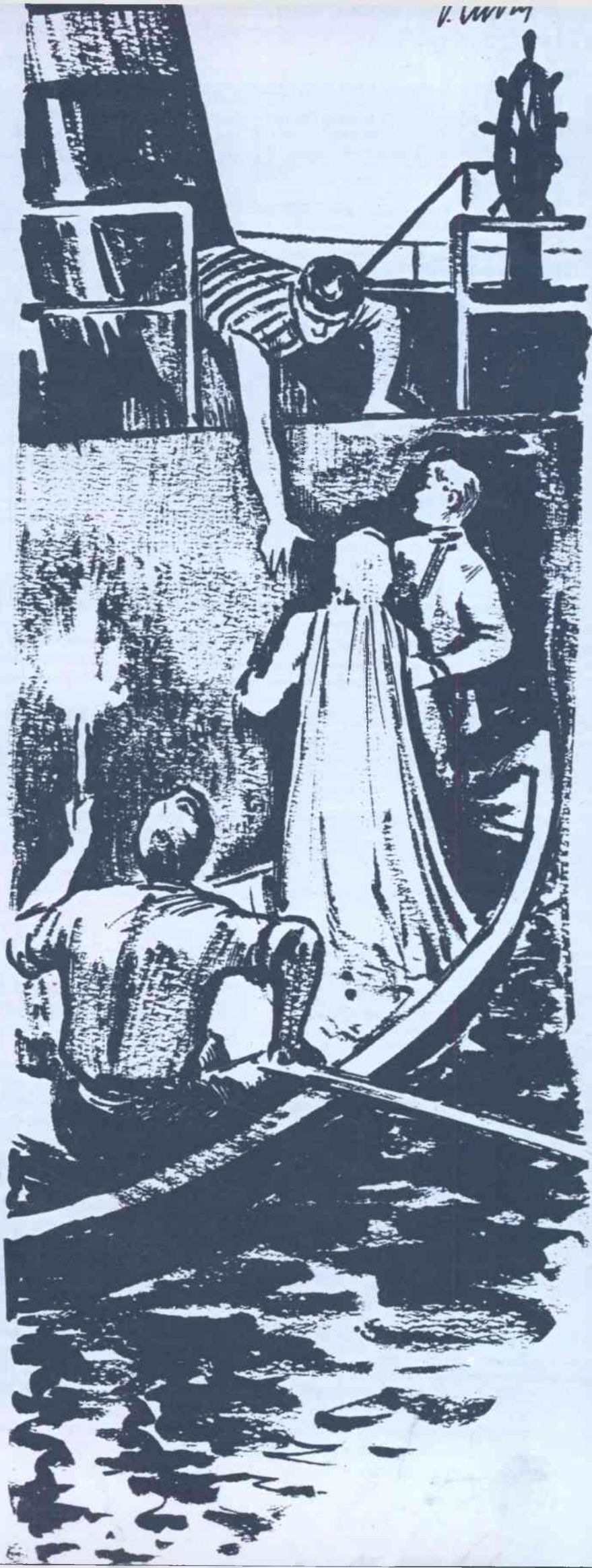
Pas de mai spune ceva.

Căpitanul scupă țigara și își privi mîinile.

— De unde știa ea că pe vas eu sînt legea? Asta așa e. Căpitanul este responsabil pe bord, el reprezintă puterea de stat. Și-acum, vreau să-ți mărturisesc ceva, dar să nu spui la nimeni. Din cauza fetei staroverului, nu mai beau la drum. Înainte mi se întîmpla cam des. Dar spune dumneata: Ai văzut lege beată? Și toate mi se trag de la păcătoșul de Gologan și de la cei care l-au învățat despre drepturile femeii...

În timp ce zîmbeam în umbră, căpitanul își terminase povestirea.

„Da, m-am gîndit, el navigase cu pînze și cu aburi, cu motoare Diesel și cu benzină. Făcuse și bine și rău, își trăise viața cum știuse. Dar trebuiseră să vină zilele noastre, ca el, la bătrînețe să aflu din gura unei biete fete, de pe un grind din pustietățile Deltei, că el reprezintă «legea» cea nouă și să devină mindru și demn de acest lucru”.

↑ — Uniunea Femeilor Democrate din Austria a organizat o excursie la Salzburg—orașul lui Mozart—la care au participat 2.000 de femei din diferite orașe ale țării. Cu acest prilej, femeile au manifestat pe străzile orașului împotriva pregătirilor unui război atomic, pentru pace și înțelegere între popoare.

— Femeile japoneze iau parte activă la strângerea de semnături pentru interzicerea armelor nucleare, de pe urma cărora poporul japonez a suferit cel mai mult. →

UN EVENIMENT IMPORTANT ÎN

MIȘCAREA FEMININĂ a fost cel de-al VI-lea Congres național al Uniunii Femeilor Franceze, la care au participat peste 1.000 de delegate din toate regiunile Franței, reprezentând categorii sociale, profesii și apartenențe politice diferite.

Lucrările congresului au fost împărțite pe comisii, care au luat în discuție problemele apărării păcii, ale drepturilor sociale și politice ale femeilor, ale apărării copiilor și tineretului. Aceasta a asigurat o largă dezbateră în congres a tuturor problemelor arzătoare ce frământă masele de femei din Franța și stabilirea liniei activității viitoare îndreptate spre rezolvarea lor.

De remarcat că guvernul francez a refuzat viza de intrare a delegatelor din țările socialiste. Femeile din aceste țări, printre care și cele din țara noastră, și-au manifestat prin mesaje solidaritatea adâncă cu țelurile nobile ale acestui congres.

A fost realeză ca președintă a Uniunii Femeilor Franceze 'neobosita luptătoare Eugénie Cotton, care îndeplinește și funcția de președintă a F.D.I.F. Iată-o stînd de vorbă cu Andrée Marty-Capgras, Maria Rabatê, Francine Gaudin și Simone Bertrand, conducătoare ale mișcării feminine democrate din Franța.

LA ÎNCEPUTUL LUNII IUNIE a.c. a încetat din viață, în vîrstă de numai 37 de ani, Elise Fraysse, membră în conducerea Uniunii Femeilor Franceze și directoare a revistei „Heures claires des femmes françaises”.

Prin moartea ei, mișcarea feminină mondială, „Uniunea Femeilor Franceze” pierde o activistă admirabilă, care timp de 20 de ani a dăruit întreaga ei energie și inteligență cauzelor nobile ale omenirii. Elise Fraysse a avut un rol deosebit de important în organizarea și conducerea presei feminine democrate din Franța. La vîrstă de 20 ani, în timpul ocupației hitleriste, ea asigură apariția acelei minunate publicații „Tinere fete din Franța”, care mobiliza tineretul la lupta împotriva ocupanților hitleriști.

Ea a fost așa cum o caracterizează Claudine Chomat, secretara U.F.F.: „O eroină modestă, devotată popoului său, cauzei păcii și prieteniei între popoare”.

Exprimăm adîncă noastră părere de rău pentru pierderea timpurie a acestei minunate femei și sincere condoleanțe prietenilor de la U.F.F. și de la revista „Heures claires des femmes françaises”.

Semnalul de alarmă a fost tras. Savanți cu renume mondial au avertizat omenirea: Orice nouă bombă atomică experimentată mărește răul provocat de radioactivitate. E în joc viața întregii omeniri. Aerul infectat cu stronțiu nu ține seamă nici de bornele de frontieră, nici de sistemul social-politic. Pericolul e același pentru toți cei ce populează planeta noastră. Și, ca să fie înlăturat, nu există decît o singură cale — coexistența pașnică a statelor cu orînduirii social-economice diferite. De le place sau nu domnilor capitaliști, socialismul este o realitate vie, un sistem care cuprinde spații uriașe și popoare de sute de milioane. Iar din moment ce există două sisteme diferite e firesc să fie și ideologii opuse. Istoria societății omenestii îi îndreptățește pe marxisti-leniniști să afirme cu convingere că orînduirea capitalistă va pieri. Nici măcar arma atomică, pe care mizează atît de mult imperia-liștii, nu va putea opri mersul istoriei înaintea. Socialismul va birui fiindcă este un sistem mai înaintat, fiindcă este tînăr. Dar nici Uniunea Sovietică și nici o altă țară socialistă nu are de gînd să impună cuiva orînduirea socialistă. Cu capitalismul se va răfui însăși clasa muncitoare din țările respective mai devreme sau mai tîrziu.

„Noi n-am identificat niciodată lupta ideologică cu războiul — a spus N.S. Hrușciiov în memorabilul interviu acordat corespondenților societății americane de radioteleviziune „Columbia Broadcasting System”. Aceasta este o luptă între idei și va birui acea idee care va fi mai puternică, mai viabilă și pe care o va sprijini poporul.”

Uniunea Sovietică a provocat Statele Unite la întrecere. Care pe care nu în fabricarea armelor atomice, ci în făurirea belșugului de produse pentru a asigura un nivel de trai tot mai ridicat. Uniunea Sovietică a și pornit. În 1958 ea va produce pe cap de locuitor tot atîta lapte și unt cît Statele Unite, iar în 1960—1961 va egala și producția de carne. Centrala atomică de 450.000 kW, noul avion turbo-reactor cu 100 de locuri, sateliții artificiali ce-și vor lua curînd zborul sînt fapte mărețe înscrise pe răbojul întrecerii între hătrîna lume capitalistă și tînăra lume socialistă.

Ideea coexistenței pașnice este îmbrățișată de cercuri tot mai largi în țările capitaliste. Ca urmare a presiunii opiniei publice engleze, care înțelege că războiul nu aduce decît uriașe pierderi, iar comerțul cîștig și prosperitate, guvernul Angliei a hotărît să lărgească comerțul cu China. Exemplul Angliei a fost de bun augur, molipsind și alte țări.

Firește, în Occident sînt destui adepți ai politicii de pe poziții de forță, care, în ciuda faptelor, neagă posibilitatea coexistenței. Unii comentatori americani încearcă să pună semnul egalității între lupta ideologică și războiul rece. Lupta ideologică duce la ciocniri de păreri, războiul rece este un pas spre cel cald.

În dorința de a salva omenirea de consecințele distrugătoare ale războiului atomic și nu numai ale războiului, ci și ale experiențelor atomice, Uniunea Sovietică a făcut de curînd noi propuneri în privința dezarmării. Ele prevăd încetarea experiențelor cu arma atomică și cu hidrogen pe o perioadă de 2—3 ani, constituirea unei comisii internaționale de supraveghere, posturi de control pe teritoriile U.R.S.S., S.U.A., Angliei și în zona Pacificului. Țările socialiste, printre care și țara noastră, sprijină cu căldură acțiunile Uniunii Sovietice îndreptate spre menținerea păcii.

Dacă toate guvernele vor ține seamă de glasul rațiunii și vor da curs încetării imediate a experiențelor nucleare, omenirea va răsufla în voie. „Iar generațiile viitoare — așa cum spune apelul sesiunii Consiliului Mondial al Păcii de la Colombo — își vor aminti cu recunoștință de cei care se consacră în aceste momente critice înaltei datorii a apărării omenirii”.

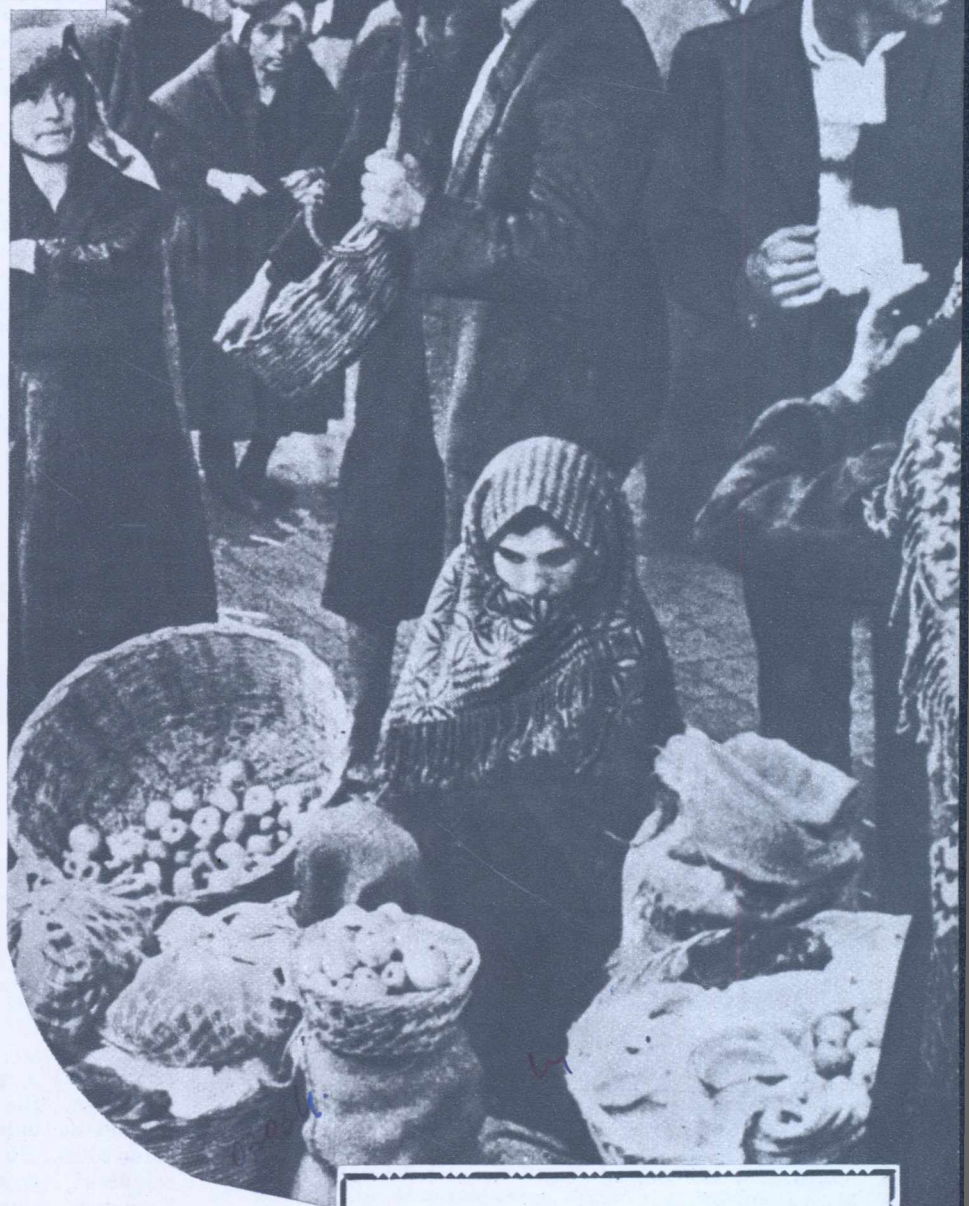
E. MORARU

TRĂIM PE
ACEEAȘI
PLANETĂ

— În întreaga noastră țară au avut loc adunări ale femeilor din întreprinderi, instituții și cartiere în cadrul cărora s-a cerut interzicerea imediată a experimentărilor cu armele nucleare și pregătirilor unui război atomic. În fotografie, adunarea muncitoarelor de la Filatura română de bumbac din București.

Un kilogram de carne pe an

O piață sărăcăcioasă din Tropea-Calabria, provincie în sudul Italiei, unde nivelul de viață e foarte scăzut.

Dintr-o interpelare în parlamentul italian, a reieșit cât de redus este consumul de alimente de strictă necesitate în sudul Italiei. Există localități ai căror cetățeni consumă în medie doar un kilogram de carne pe an. La fel de mic este și consumul de alte alimente necesare organismului, ca untul și zahărul.

POVESTE TRISTĂ

Bazătă pe evenimente petrecute în New Orleans (St. Unite)
de Mary WOLFARD-Berlin

Jenny își ținea băiețelul în brațe. Copilul adormise, dar ei nu-i venea să-l așeze în pătuc. Voia să-l mai simtă aproape de inima ei. Privea și la fetița ei, care dormea alături în leagăn. Cât de mult i-au lipsit, ce dor i-a fost de ei în aceste 10 zile cât a stat închisă!

Avocatul ei luptase mult să strângă enorma cautiune de 18.000 de dolari pe care a trebuit s-o depună ca să poată fi liberă pînă la judecată. 18.000 de dolari! Mai mult decât ar fi putut câștiga soțul ei în 4 ani de muncă... Totuși banii au fost colectați — dolar cu dolar — de la oameni buni, de la mulți oameni buni care au înțeles.

Cînd s-a înapoiat azi acasă, Robbie, micul ei fiu de doi ani și jumătate, a întins spre ea mînuțele. Era prea mic ca să știe s-o întrebe unde fusese tot acest timp și să-i spună ce dor i-a fost de ea... Repeta doar într-una „Mămico, rămîi cu Robbie. Mămico, nu mai pleca!”.

Cum putea ea oare să-l facă să înțeleagă de ce a lipsit? Cum putea să-i spună că o așteaptă ani grei de închisoare? Dacă el ar fi putut înțelege, i-ar fi spus: „Micuțul meu, ei vor să mă închidă pentru că n-am declarat că sînt comunistă și mă învinovătesc de activitate subversivă împotriva statului. Și pe tatăl vostru l-au acuzat de aceeași crimă doar pentru că a luptat pentru interesele muncitorilor. Ca să nu fugă, ei îl țîn încătușat în patul său la spital, unde zace grav bolnav de un an de zile”. Cum să-i

spună toate acestea și mai ales cum să-i spună micuțului că pentru „crima” de care sînt învinuiți, ea și soțul ei, îi așteaptă poate condamnarea la 35 ani de temniță și o amendă de 50.000 de dolari? Zeci de gânduri îi frămîntau mîntea. „S-ar putea, micuțul meu,—gîndea ea — ca tu și surioara ta să creșteți fără noi, printre străini. Vă veți căsători. Cînd vom ieși din închisoare, vom fi doi bătrîni sau, poate, cine știe, nu vom mai ieși vîi...” Nu! Toate acestea nu i le putea spune copilului. Dar va trebui să-l facă să înțeleagă că nu are de ce să-i fie rușine de părinții săi, ci să fie mîndru de ei. Să înțeleagă că comuniștii nu sînt criminali, așa cum probabil va fi învățat. Va trebui să găsească cuvinte simple ca să-i spună că ea și Bruce au luptat pentru ca fiecare copil să aibă ce mîncea, să poată învăța, pentru ca toți copiii din lume să fie fericiți.

— Ce povară înscamă pregătirile războiului atomic pentru poporul american, a arătat secția Statelor Unite a Ligii Internaționale a Femeilor pentru pace și libertate. Reținem doar cîteva din citrele sugestive cuprinse într-un material publicat de această organizație.

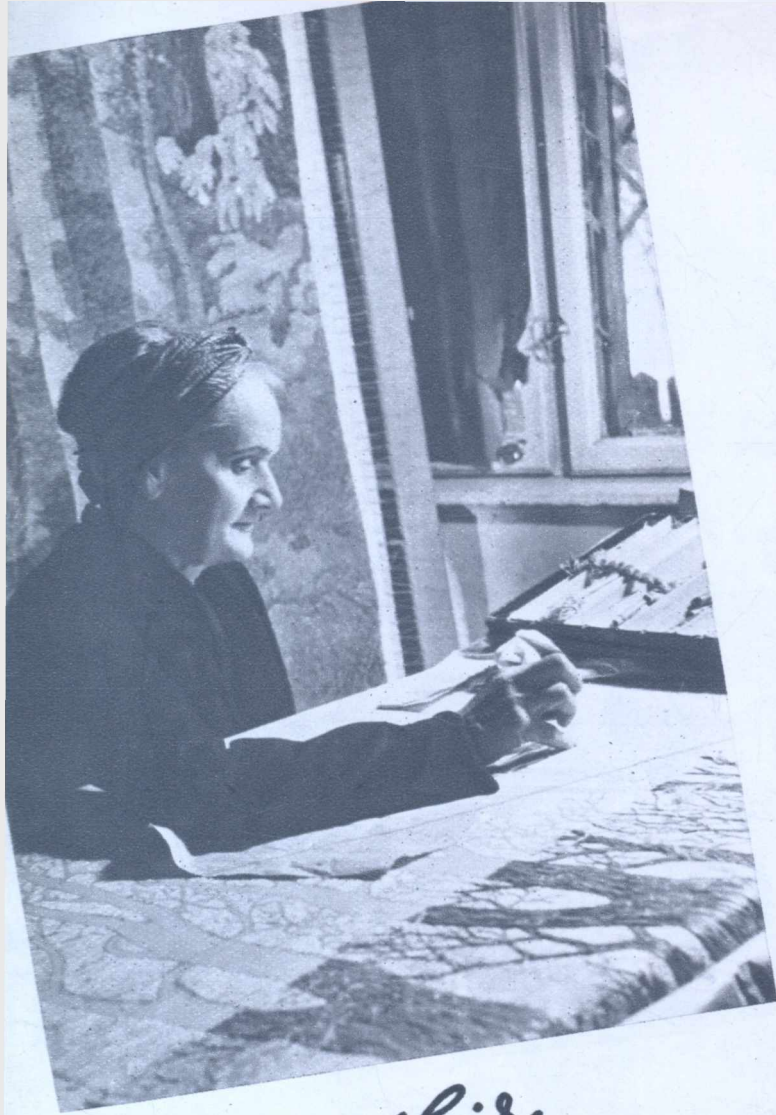
Cei 7.000 dolari necesari pentru pregătirea unui bombardier și alimentarea sa cu carburanți pentru un zbor de 7 ore ar permite unui băiat să urmeze facultatea timp de 4 ani.

Cei 2.300.000 dolari cît costă un bombardier greu ar permite construirea a 153 apartamente în valoare de cîte 15.000 dolari fiecare.

Cei 30.000.000 dolari cît costă un contra-torpilor ar permite construirea a 60 de școli în valoare de jumătate milion dolari fiecare.

„Nu pot trăi fără să lucrez“
— mi-a spus Victoria Nădejde
Beldiceanu.

Cu un fir de mătase

„Călinii“. Cum
se bucură de soare,
ca tot ce-i viu!

Toamna prin văzduh adie
Ca un zbor de libelulă
În lumina străvezie...

Da, toamna e aici, doar să întind mâna spre tufanul galben ce pune pete de lumină în umbra rece a pădurii și cu brațele încărcate o voi duce cu mine acasă... Sau nu. O să pășesc ușor printre mestecenii tremurători și, în umbra însemurătorii, o să le ascult foșnetul în păpușul veșted...

Într-o grădină sună râsul unui copilăș. Mai departe bătaia unui tramvai. La geam zarzărul scutură roiuri de fluturi albi. E primăvară. Da, e primăvară și sînt în inima Bucureștiului, într-o casă din strada Răsuri. Dar atunci unde e ostrovul cu meterezuri și păpușii? Unde e priveliștea aceea romantică în lumina transparentă și dulce a toamnei? Am visat? Nu. Ele sînt aici. Trăiesc în picturile cu acul pe care le am în față, ale Victoriei Nădejde Beldiceanu...

A trecut de 70 de ani, dare atîta tinerețe în mișcările și vorba ei încă o ai în față, pe dînsa, aieva, așa cum a fost cîndva. E în plin lucru. În locul șevaletului, un gherghel pe două capre. În loc de pensulă, un ac de cusut cu un fir de mătase, și în locul modelului sau al priveliștii, o... amintire. Trăirea intensă a unor clipe. Imagini. Imagini culese, cine știe cînd, săpate cu atîta forță în sufletul artistei, că ele stăruie obsedante în toată frumusețea lor, în toate nuanțele și adevărul lor, ani și ani... Cînd le-a văzut? Cît au stat în acea tainică gestație și la care semnal al vieții au pornit să se zbată în cătușele sufletului, ca să-și ia zborul, printr-un fir de mătase, spre noi, pentru noi toți?

Pe gherghel, mâna dreaptă împunge acul în pînza desenată de artistă, stînga îl trage de partea cealaltă. Pe pînza sînt schițate numai contururile. Acul, de multe ori cu cîte 5 fire de nuanțe diferite, parcurge, în „pași inegali“, drumul minunii pe care o va înfăptui. Culoarele nuanțate nu sînt fixate dinainte pe un model. Ele se revarsă și cresc pe pînza, desprinse de-a dreptul din sufletul artistei, așa cum compozitorul așterne pe portativ melodia izvorîtă din ființa sa interioră.

Pictura cu acul a Victoriei Nădejde Beldiceanu nu este nici punctul egal al gobelinului, nici cunoscuta broderie artistică, nici țesătura. Ea are o tehnică aparte, nouă, absolut personală artistei. Un adevărat „grai pictural“ exprimat prin zeci de semne. O dată împunsătura e lină și catifelată, cum e iarba vie și fragedă, abia trezită parcă de sub moli-ciunea zăpezilor. Altă dată e mărunță, înnodată strîns, zgrunțuroasă, ca un grăunte de nisip. Alteori mătasea răscolită ne redă cu o putere de nelîncipuit puful zăpezilor, duritatea înghețului și toată acea liniște măreață a ier-nilor fără prihană.

Și totdeauna tablourile ei au un înțeles tainic, tulburător, fiindcă totdeauna Victoria Nădejde Beldiceanu ne-a mărturisit prin graiul acesta mătăsos o taină a sufletului ei.

În fața ochilor ai o margine de pădure, iarna. Nici o urmă de suflare vie. Dar tandrețea, gingășia, dorul din inima artistei au îmbrăcat în nuanțe atît de calde totul... Este tabloul „Cîntec pentru cei dragi“. Evocă argintul codrilor lui Eminescu, sunetele perlate ale unei fantezii de Chopin. „La mulți oameni pe care i-am avut dragi m-am gîndit cînd am lucrat tabloul acesta“.

De fiecare dată acul ascultă, firele se adună, se distribuie, se împlinesc într-un tot de armonie, sub impulsul viziunii, sub impulsul simțirii ei de poetă subtilă, iubind cu patimă natura... Și firul acesta de mătase dă tablourilor ei un nu știu ce suav, mătăsos, unduios și cald.

„Înainte de a închipui un tablou — se destăinuie artista — simt o mare frămîntare. Nu știu singură ce viziune se va înfiripa din această tulburare. Nopti de-a rîndul nu închid ochii. Uneori — întărește ea zîmbind —, la obsesia imaginii, nedefinită încă, se adaugă o frîntură de vers. Eminescu,

Topîrceanu. Apoi, pe măsură ce imaginea se profilează, pornesc la desenare și după aceea la lucru. Lucrez pînă la 10 ore pe zi, fără ca să prind de veste. Lucrez săptămîni și luni, cînd e vorba de un panou mare. Dar de cîte ori după ce am terminat văd că am dat prea puțin față de ceea ce am vrut! Ceea ce am realizat e departe încă de viziunea de la care am plecat“. Și a mai spus un lucru: „Drumurile și ponoarele din toate tablourile mele nu se pierd în zare; eu mi le-am închipuit întotdeauna deschizîndu-se spre o imensitate, un liman de lumină. Dar eu nu am ajuns încă acolo“ — a încheiat ea.

Noi avem astăzi datoria s-o facem să ajungă la acest liman. De mult ar fi trebuit ca Victoria Nădejde Beldiceanu să fie membră a Uniunii artiștilor plastici, să aibă o cameră luminoasă și spațioasă — condiție elementară pentru o muncă uriașă ca a ei —, să fie ajutată să-și procure mai ușor mătasea și ața modestă în care se cer înveșmîntate minunile din mintea și sufletul artistei. De mult ar fi trebuit să avem expoziții și o galerie permanentă prin care opera Victoriei Nădejde Beldiceanu, unică în arta țării noastre — și poate nu numai a țării noastre — să devină un bun de care să se bucure întregul popor.

★

Ascultînd-o, am retrăit alături de artistă povestea existenței ei... Văd patru fetițe și doi băiețași într-o casă cu grădină mare din strada Sărării, acolo în Iașul de demult. Sînt copiii scriitoarei Sofia Nădejde și ai lui Ion Nădejde. Ea, Victoria, e a doua. De la fereastră, copiii zăreau o tufă de liliac, un șir de stînjenei, cîteva albe legănîndu-se pe lîngă gard. Și poate albele acelea înălțîndu-se delicate în lumina albă a amiezii sau stînjeneii catifelate și umezi din ceasul dimineții au învățat-o să caute și să găsească infinitele efecte de lumină în care natura tablourilor ei se naște, trăiește și se sfîrșește cu o forță unică... Poate ele, florile din Sărarie, în frumusețea lor simplă, au trezit cele dintîi, în sufletul fetiței cu cozi bogate și frunte înaltă și arcuită, coardele unei sensibilități ce avea să vibreze adînc, sonor și delicat.

Și astfel, nu împlinise zece ani cînd s-a produs „primul salt“. Prima creație: un ilic pe care ea brodează, în zeci de tonuri, un model. Urmează un semn de carte, o perină pentru bunic, apoi altele, mereu altele. Talentul fetiței e vădit. Însuși unchiul ei, fratele mamei, pictorul Octav Băncilă, e impresionat. Totuși aceeași invariabilă întrebare: de ce se servește de ac și mătase în loc de penel și vopsele? „Așa-mi vine!“ — răspunea scurt fetița. Dar talentul acesta nu a știrbit sau nu a sustras-o din preocupările ce le creează alt talent. După ce termină externatul din Iași și pensionul Filiolescu din București, ea intră la conservator, urmînd declamația cu Aristița Romanescu.

Artistă înăscută, de o exigență și un spirit autocritic necruțător, și-a dat seama că cealaltă chemare era mai puternică. În 1901 trimite primele lucrări la expoziția agricolă, tot atunci e numită profesoară la Școala de belle-arte. Ta-

blourile ei au căpătat un farmec nou. Victoria Nădejde pleacă din casa părintească în noul ei cămin, alături de cel care i-a fost un mare îndrumător în artă și soț iubit, scriitorul N. Beldiceanu. În 1916, la prima ei expoziție, i se propune să plece la Paris. Dar a rămas tot printre noi.

„Sînt unul dintre oamenii care nu se pot rupe de țara lor“ — ne-a mărturisit ea.

Societatea burgheză și ignorarea voită a celor care o cunoșteau au ridicat însă în jurul ei un zid al izolării. Modestă, lipsită de deșartele frământări ale ambițioșilor, absorbită de un singur glod, să dea opere care să miște sufletele, după fiecare din cele trei expoziții, mult lăudate și mai mult vizitate, ea era dată uitării, în singurătatea ei, în liniștea căsuței din strada Răsuri, unde două mâini mici și veșnic tinere făureau fără răgaz frumuseți nebănuite.

★

Cine i-a văzut tablourile revine ca la o chemare. Am poposit din nou în luminișul copleșit de un dor nemărginit al „Cintecului pentru cei dragi“, am străbătut iarăși liniștea pădurilor înalte, printre

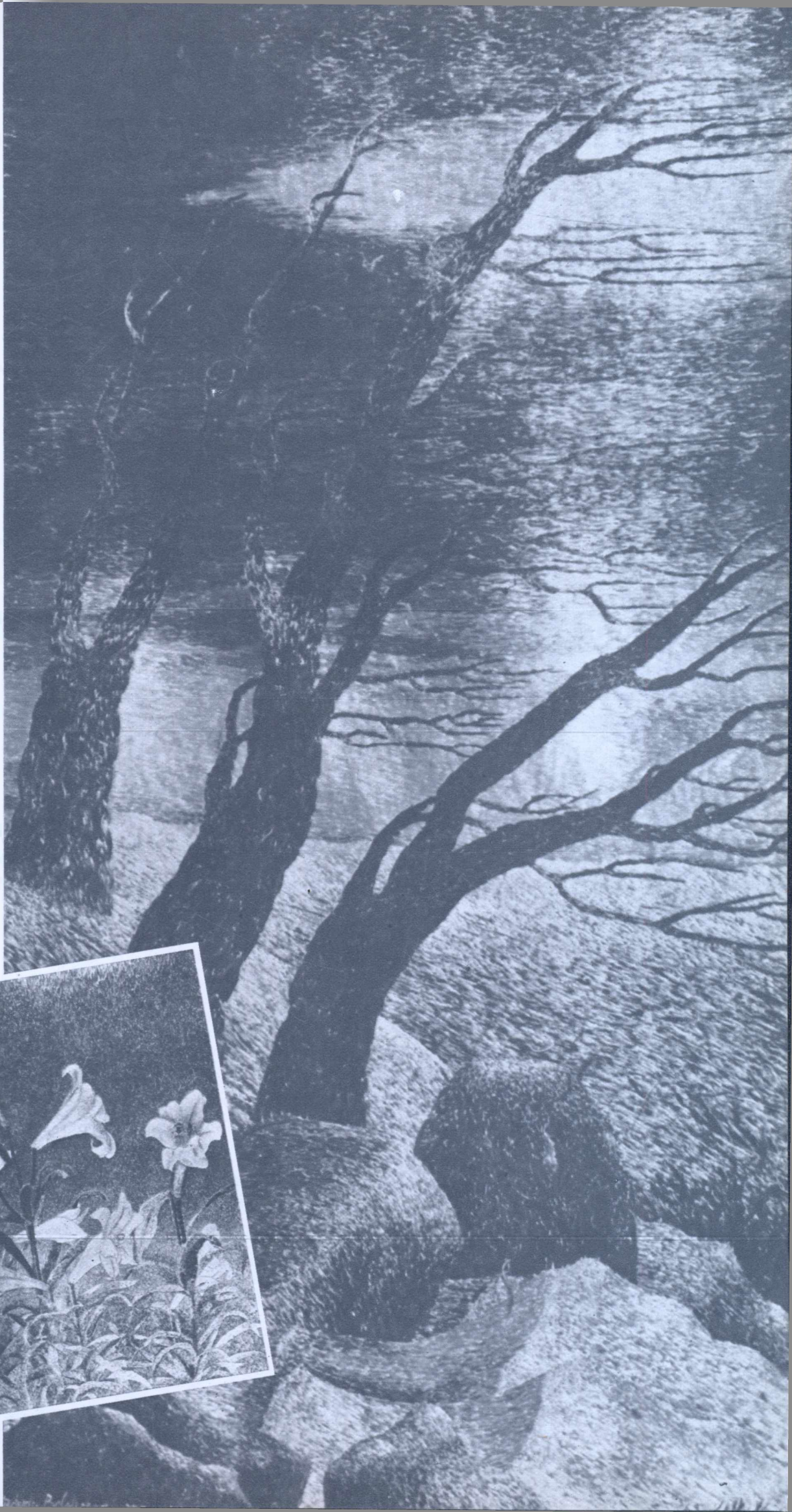
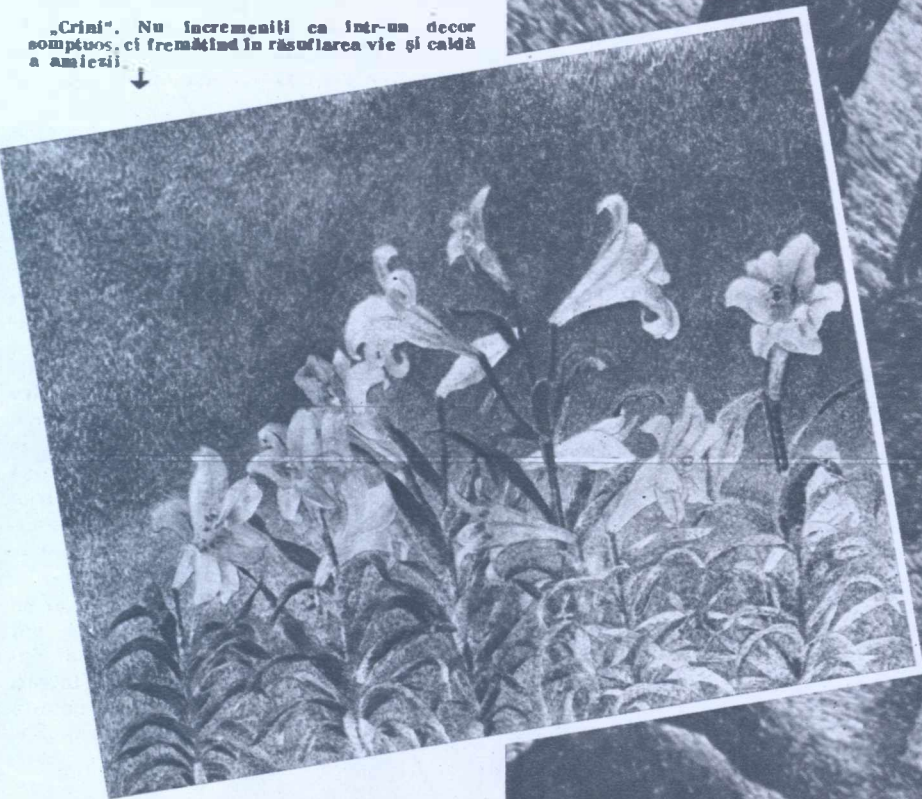
*Galbenele rariști de stejar,
Cu sfoase campanule și sulfine,
Pe cărări pe unde nimeni nu mai vine...*

Dar între acestea m-am oprit îndelung la cel mai neprețuit: la mâinile ei. Împungeau agile, cu minuțiozitate și atîta tandrețe, în pînza ce va îmbogăți cu o nouă operă colecția celor peste 170 de tablouri! Și cum sta aplecată pe gherghef, am văzut deodată în această artistă, virtuțile femeilor patriei noastre, toată vrednicia, talentele și dragostea lor pentru frumos...

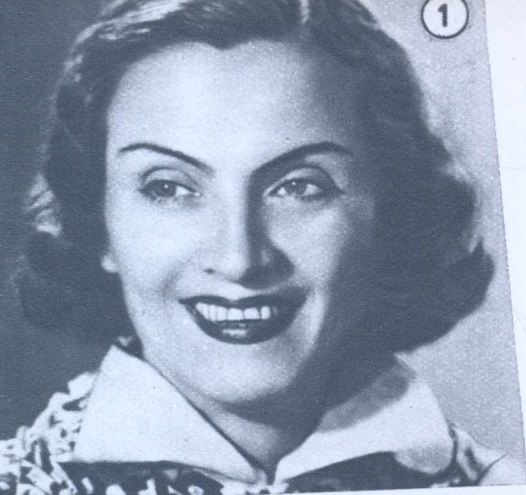
Viorela ARGHIRESCU

„Noi trei“. Trei copaci profilați pe un cer incendiat de fulgere. Tăria le este crunt încercată de furtună. „Ne-au bătut destule furtuni pe noi trei: pe mine, fiica mea, nepotul meu“ — spune artista. →

„Crimi“. Nu încercăm să într-un decor somptuos, ci fremătînd în răsufierea vie și caldă a amiezii ↓

1

O VOCE DE AUR

de S. CADARU

viața Magdei Ianculescu. Mutată la București, s-a decis, în sfârșit, asupra drumului pe care trebuia să-l urmeze. Sfatuită fiind de profesoara de canto Livia Vrăbiescu, s-a înscris la conservatorul „Ciprian Porumbescu” numai la clasa de canto.

Cercetînd anii copilăriei Magdei Ianculescu, ne vom osteni zadarnic să descoperim vreun indiciu de vocație deosebită pentru canto.

E drept că prin 1938, în clasa a II-a primară fiind, în Iașul copilăriei sale, pe scena Ateneului popular din Tătăraș, Magda Ianculescu și-a făcut un prim „debut” ca solistă în corul școlii la serbarea de sfârșit de an. Dar nimeni din cei prezenți, inclusiv mama sa (pe atunci învățătoare la școala respectivă), în afară de o bună ureche muzicală și o voce ceva mai sonoră decât a celorlalte fetițe, n-a observat nimic care să indice în Magda pe actuala prim-solistă a Teatrului de Operă și Balet. De altfel nici micuța Magda nu a arătat în acea vreme vreun interes deosebit pentru arta cîntului. Exuberanța și zburdălnicia ei și-au găsit un teren de manifestare artistică mai apropiat, acela al dansului. De asemenea, parcă pentru a demonstra că rar există un talent unilateral, Magda Ianculescu a îndrăgit încă din copilărie desenul.

La fel ca multe fete de vîrsta ei, și Magda Ianculescu a visat să se facă artistă de cinema. Pentru a-și realiza visul, s-a înscris în 1947 în anul I la Conservatorul din Iași, la clasa de artă dramatică și canto, pe care a urmat-o paralel cu clasa a VIII-a de liceu.

Arta dramatică a captivat-o încă de la primele apariții pe scena Teatrului Național din Iași, unde s-a făcut remarcată printr-o mare sensibilitate și un deosebit simț al scenei. De altfel și presa locală a întrezărit în tinăra elevă a conservatorului o viitoare artistă dramatică.

Inclinațiile pentru artă, din ce în ce mai vădite, pe care le dovedea Magda Ianculescu nu erau însă întru totul pe placul părinților și rudelor, așa că, de hatîrul acestora, s-a înscris imediat după absolvirea liceului „Oltea Doamna” la facultatea de litere, continuîndu-și în același timp conservatorul.

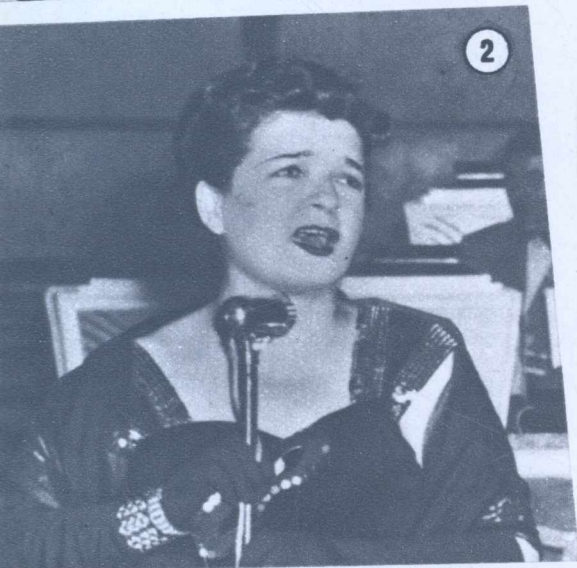
Anul 1948 poate fi socotit anul crucial în

Debutul în operă cu rolul Rosinei a fost mai mult decât promițător. Au urmat apoi rolurile Norina din „Don Pasquale”, Prilepa din „Dama de pică”, apoi Gilda din „Rigoletto” și în sfârșit în stagiunea din 1955 — 1956 rolul titular din opera compozitorului francez Leo Delibes — „Lakme”.

Talentata artistă, spre mîndria tinerei noastre generații de cîntăreți, s-a bucurat de unanime aprecieri și în străinătate, la Moscova, Leningrad, Praga, Varșovia, Berna, Zürich și Geneva, a stîrnit laudă și admirație pentru ea și pentru poporul din care s-a născut. Laureata Festivalurilor Mondiale ale Tineretului din 1953 și 1955, Magda Ianculescu muncește cu rîvnă pentru perfecționarea necontenită a vocii. Pianul din locuința ei este în permanență deschis, fie pentru repetarea ultimului rol, Violetta din celebra operă a lui Verdi „Traviata”, fie pentru exercițiile de canto propriu-zise, pe care artista le face zilnic, niciodată însă pînă la epuizare.

Să nu-și inchipuie nimeni că strălucitele succese ale Magdei Ianculescu au făcut din ea o „divă” mofuroasă, pedantă și îngîmfată.

Modestă, dar în același timp încrezătoare în forțele ei, optimistă și plină de dragoste de muncă și viață, în-suflețită de marele ideal al adevăratei arte, acela de a-l face pe om mai bun, mai cîstit și mai drept, de a-i trezi dragostea față de toți ce e frumos și înălțător, aceasta este Magda Ianculescu.

2

3

Magda Ianculescu în rolul Rosinei din opera „Bărbierul din Sevilla” de Rossini

PENTRU PRIETENELE NOASTRE DE PESTE HOTARE

Publicînd fotografiile unor artiști de estradă și cîntăreți de muzică ușoară și populară românească, răspundem cererilor unor cititori din străinătate.

1. Credem că sînt pușini prieteni ai noștri care să nu fi auzit de Maria Tănase, artistă emerită, care redă cu atîta artă și autenticitate frumusețea cîntecului nostru popular.

2. Cui îi plac romanțele, cîntecule noastre bătrînesti (și cui nu-i plac!) o admiră pe una din cele mai bune interprete ale acestui gen: Ioana Radu.

3. Mai sînt necesare prezentările? Amintiți-vă de cîntecule difuzate de postul nostru de radio: „Bunica”, „Greierule”, „La cabana Trei brazi”... În fotografiile, talenții interpreți ai acestor cîntece și al altora: Trio Grigoriu.

4. Dacă sîntați pasionați de cîntecule populare romînesti, și mai ales de cele autenstic, fără îndoielă că o cunoașteți și o apreciați pe valoroasa iar interpretă Maria Lăzărețu.

5. „Alo, aici...” Da, da, da, tavarășe, o clipă că eu pot nota... repetați vă rog... Imi cereți un interviu? Nu pot! Sînt ocupat! Ați ghicit: e N. Stroa, artist talentat și emerit, care de ani de allă desface publicul la Teatrul de estradă și pe ascultătorii posturilor noastre de radio.

4

PENTRU

TINERELE

NOASTRE

PRIETENE

La Congresul de la Moscova
s-a discutat și moda pentru
voi, tinere fete!

*Cîteva modele de rochițe prezentate la cel de-al
8-lea Congres Internațional al Modei de la Mos-
cova.*

*Rochițe din R.D. Germană, R. Polonă, U.R.S.S.
și R.D.R. cu decolteuri ușoare, în linii simple și
moi, în culori pastelate, care prind aift de bine
tinerețea.*

...sosit...postea a sosit...postea a sosit...

PREMIANTELE

Nu-i așa că v-a și zburat gândul la niște fetițe cu codițe care au terminat anul școlar cu note bune, „numai de 5“? Aș, premianțele noastre sînt femei în toată firea, soții și mame. Și nu au luat premiul nici pentru vreo inovație sau realizare deosebită.

Smaranda Costache și Stanca Manolache au primit premiul I și diplomă de onoare pentru că sînt cele mai bune cultivatoare de legume și zarzavat din cartierul Ostrov, ba chiar din întregul raion 23 August.

Iată ce am aflat de la tovarășa Stanca Manolache:

— De 4 ani, de cînd soțul meu, muncitor la „Republica“, a primit gratuit pentru gospodăria noastră un lot individual de 300 m² pe șoseaua Fundeni, la mine în gospodărie și iarna e vară! Nu mai departe de anul trecut, am scos de pe urma muncii mele: 300 kg de arpagic, 200 căpățni de varză, roșii pentru 50 sticle de bulion, plus pentru roșii la sticle, vineteși ardeigrăși pentru salată de iarnă, 7—8 funii de usturoi, mazăre, cîtă vrei! Nu vă mai spun că, separat de toate astea, nici n-am trecut vara prin piață pentru asemenea cumpărături. Ba mai mult, 200 kg de ceapă am vîndut vecinilor noștri. Am făcut și multe cadouri. Oare un mînușchi de ceapă, mazăre și morcovi proaspeți culese de mîna ta, cultivate de mîna ta nu au pentru cei apropiați tot aceeași valoare pe care ar avea-o cîteva garofițe cumpărate la colțul străzii? Eu zic că da! Și vrei să știi care e secretul unei recolte bogate? Nu e nici un secret. Sapi la timp și îți îngrijești grădina, și atunci și ea e darnică! Unele femei nu se pricep încă la grădinărit, dar pentru asta sîntem noi aici. Ca membră în comisia de femei a sfatului și ca președintă a comitetului de stradă al circumscripției raionale 191, am explicat multora dintre gospodinele noastre cum și ce să facă pentru a realiza ce am realizat eu. Și, desigur, care vrea să muncească...

Iată pe scurt pentru ce au fost răsplătite gospodinele noastre. Ca premiantă, Stanca Manolache a plecat plină acum în două veri la rînd, absolut gratuit, la Sinaia și Bușteni, iar Smaranda Costache la Lacul Roșu și Tușnad.

Olgă BRATEȘ

O mică discuție între cultivatoarea. De la stînga la dreapta: Maria Badoiu, deputata Victoria Filipa și premianta Stanca Manolache și Smaranda Costache

CONCURENȚA PRECUPEȚELOR

Am făcut zilele trecute un scurt popas în orașul Slatina după treburi și, cu toate că am avut mult de alergat, nu mi-a părut rău. Așa cum e așezat orașul, cu casele albe, străjuite de verdețea pomilor, aruncate parcă de o mîină de uriaș pe malul Oltului, cu străzile întortocheate și mereu în urecuș, după cîteva ceasuri, te face să legi prietenie cu el. Spre prînz terminasem totul și, cum mai aveam destul timp, am trecut prin piață. Nu voi încerca să descriu forlota mulțimii și nici legumele aduse spre vînzare, ci doar atît că m-au ispitit grozav niște căpșuni frumoase pe care le avea de vînzare o femeie.

— Sînt foarte gustoase, să știi. Și proaspete..., spuse femeia din fața mea și începu să rîsucească un cornet uriaș de hîrtie. Cîntări meticuloas capșunile și adăugă:

— Parcă-mi pare rău că n-am pus mai multe anul ăsta. Uite cum se mai vînd! — La care vecina, o precupeață, spuse cu ciudă vădită:

— Păi la prețul la care le dai d-ta...!

Avea și ea, precupeața, căpșuni, dar mai scumpe cu doi lei kilogramul. Am intrat în vorbă cu „concurrenta“ precupeței. O cheamă Aurelia Brumarinschi, o casnică și o membră a comisiei de femei a sfatului orașenesc. Mi-a spus multe despre grădina ei de legume și, ca să mă convingă practic, m-a invitat insistent, spunînd că are casa „aici, la doi pași“.

O căsuță învăluită de iederă, cu o grădiniță cu multe flori, printre care se înalțau sfioase lujere de zmeură. Am vizitat lotul Aureliei Brumarinschi, un petic de pămînt ce cobora spinarea unui deal din spatele casei. Printre caiși, piersici, gutui, meri, peri se desfăștau în soarele dimineții răzoare cu varză, ceapă, roșii, mazăre, cartofi, în sfîrșit, toate soiurile de legume de care o gospodină pricepută cu greu s-ar putea lipsi... Am rămas surprinsă de bogăția grădinii acestei harnice gospodine.

— Se pare că aveți multă experiență în grădinărit, pentru că totul e îngrijit și... în sfîrșit... pentru că aveți o grădină foarte frumoasă!

— Da, experiență am, 10 ani, însă cu fiecare an mi-o îmbogățesc. Anul acesta am pus arahide, două soiuri. Cred că am să obțin o recoltă bogată la toamnă. Zmeură și căpșuni am de vreo 3 ani.

Am stat de vorbă îndelung, și Aurelia Brumarinschi mi-a destăinuit că munca în grădina ei de legume a devenit pentru ea o pasiune la care n-ar renunța în nici un chip.

— Nu mi-a fost greu să-mi conving și vecinele, care au văzut că toamna am de toate în casă și mai iau și alte un ban. Eu le-am împărtășit cu dragă inimă experiența mea. Vedeți ce grădini frumoase au acum! Aici, în dreapta, stă Ioana Lăcătușu, dincolo stă Petria Mihalache, iar dincoace stă Tinca Maria. Acum nu numai că nu cumpărăm legume, dar chiar vindem.

Rodica NEDELEA

UN GRUP DE TINERE CĂSĂTORITE

bin Tirgoviște ne-au scris: „Sîntem dornice de a ne înfrumuseța căminele. Și-am lucra cu drag, dar... lipsesc din magazine: croșete subțiri, ponsoane, degetare de oa pentru brodat, ace de canava pentru etamină și chiar... etamina! Pentru croșet ne lipsesc ruletele.

Ață frumoasă se găsește, afară de culoarea gri. Și de ce nu se găsește ață în „degraderii“ pentru brodat?

Așteptăm vești bune... din partea comerțului!

N. R. Propunem industriei locale din Tirgoviște să țină seamă și de aceste mici dorințe ale gospodinelor.

M. BOGATU
Tirgoviște

DE CE?

Încă de anul trecut, fabrica de ciorapi „Adeago“ din București ne-a făcut o surpriză plăcută: șosete nylon care sînt și frumoase, și rezistente.

Pînă aci totul e bine. Dar (există din păcate un „dar“) nu se găsec decît măsurile 2 sau 3 puncte. Măsura 4 puncte, după cum am constatat, nu se fabrică.

Sau poate tovarășii de la „Adeago“ socotesc că în felul acesta fac economii!...

Vasilica MARIN
contabilă Orașul Stalina

SĂ ÎNCETEZE EXPERIENȚELE CU ARME ATOMICE

La adunările ținute în căminele culturale „I Mai“ și „Nicolae Bălcescu“, sute de femei au protestat împotriva pregătirilor unui război atomic, cerînd imediată încetare a experiențelor cu armele atomice și cu hidrogen.

Viorica BIDĂU
correspondentă Focșani

ÎN SPRIJINUL ACTIVITĂȚII SANITARE

Comisia de femei de pe lângă Sfatul popular al raionului Rădăuți a organizat, în colaborare cu secția sanitară, o consfățuire cu femeile și cadrele sanitare, în care s-a discutat cum ar putea femeile să ajute organele sanitare în combaterea bolilor contagioase.

Femeile s-au angajat ca împreună cu personalul sanitar să lîmurească părinții cit e de necesar să-și vaccineze la timp copiii și să păstreze curățenia și igiena și să ia fără întîrziere primele măsuri în caz de boală.

M. R.

RĂSPUNS CITITORILOR

Prof. Ilie Izvoianu

La sfaturi pentru gospodine colaborează corespondenți și cititori ai revistei. Trimiteți materialele ce le aveți. Redacția este bucuroasă să aibă un nou colaborator.

Sanda I.

E frumos să știi să dansezi, dar acesta nu este o condiție esențială, hotărîtoare asupra viitorului tău. Din cele povestite, ai destule calități care să-ți asigure fericirea. Spui că ai început să înveți să dansezi. Perseverază și vei reuși.

O veche cititoare din Năsăud Modelele cerute le găsești în nr. 5 al revistei noastre.

Carmina

Cîteva exerciții de gimnastică medicală dimineața și seara (10 minute) cred că te-ar ajuta mult. Modelele cerute le vei găsi în diferite numere ale revistei noastre.

Cici

Modele pentru persoane mai grase am dat în nr. 5 al revistei.

Nadia Gațeh

Părul de pe picioare îl poți decolora cu perhidrol și apă oxigenată sau îl poți depila (perodic) cu piatră ponce. Pentru sîni te sfătui să nu iei nici o măsură singură. Consultă un medic.

PĂRINȚII CUM VĂ CREȘTEȚI COPILII?

BUCURIE... NECAZ

Băiatul Marianei are aproape 10 ani. E palid și slăbuț. Ochii lui au o privire absentă. Jocurile începute fără prea mult elan rămân nesfârșite, și o oboseală continuă, o lincezeală, îl cuprinde după cel mai mic efort.

„Îl răzbate oboseala — își spune mama îngrijorată, călcând pe vîrfuri. E abia 8 dimineața și vecinii ăștia fac atîta zăvăl!”

— Gata, copiii?

— Gataaa!

Tropăituri cutremură scările, chiote vesele răzbat pînă-n casa mamei îngrijorate.

— Ei, mai încet, mai încet, că-mi sculați băiatul. Dar unde pleci, vecino, cu noapte-n cap?

— La pădure, răspunseră copiii în locul mamei.

Purtau rucsacuri doldora în spinare, obrajii le erau îmbujorați de sănătate și bucurie.

— Ssst! Doarme Georgică, mai încet, vă rog!

— Ei, vecină, vecină, crezi că atîta somn și lenevie îi vor reface puterile? O clipă nu-ți trece prin cap să-i organizezi o vacanță plăcută și sănătoasă. Uite, eu le organizez vacanța după principiul... „odihnei active”!

— Odihnă activă? Nu prea se potrivesc cuvintele!

Vecina și copiii ei au petrecut o zi minunată în pădure. Și în timp ce mama îngrijorată, călcînd pe vîrfuri, se gîndea contrariată la înțelesul cuvintelor „odihnă activă”, micii excursioniști se scaldau în pîraul de la marginea pădurii, jucau mingea și se zbuguiau în voie.

Spre seară s-au întors acasă veseli, gălăgioși, victorioși și cu o „foame de lup”.

Și mama lui Georgică, privindu-i, a început să tilcuiască înțelesul vorbelor, care i s-au părut la început un paradox.

Într-una din diminețile următoare, își opri vecina și o întrebă cu șovăială în glas:

— Crezi că Georgică ar suporta un astfel de program de odihnă activă?

— Știi ce? Școală-l acum. Îl luăm cu noi

la strand, iar mîine copiii vor merge în tabăra de curte... Hai, nu mai sta pe gîndurile Curaj, școală-l. Copii, sculați-l pe Georgică!

Copiii dădură buzna în casă. Mama băiatului se năpusti alarmată după ei, dar se opri în prag. Ce vesel a sărit din pat Georgică!

— Mamă, repede... pregătește-mi merinde!

Ani COSTIN

VACANȚA MARE!

„Ce bucurie! Stîtem în vacanță! Adio lecții, adio sculatul devreme, adio griji!” Așa gîndesc copiii.

Sînt părinți care au cu totul altă părere:

„Adio școală — adio liniștea noastră de dimineață. Cînd copilul avea școală, la ora nouă eram gata cu toată treaba. În casă era curat și ordine! Acum, dacă dumnealui se școală la nouă, abia atunci trebuie să încep!” — așa gîndește mama.

„Adio griji? Dimpotrivă! Acum o să-mi dea griji mai mari! Înainte îl știam de dimineața la școală, și de cîteva ori pe săptămînă mai mergea și după-amiezele: la cor, la cercul de geografie sau la sport...”

Acum însă cum te descurci?”

Mulți părinți găsesc cea mai bună soluție lăsîndu-și copilul pe străzi pînă la ora mesei:

— Te duci? Foarte bine! Dar la două să-mi fii acasă la masă!

După prînz:

— Nu joacă nici un film la care să poți merge?

Copilul atîta așteaptă: „Ba da! Un leu cincizeci intrarea la «Popular»!”

Ce gîndește tata? „Mă costă un leu cincizeci, dar am trei ore de liniște. Merită cheltuiala!”

Și copilul se duce să vadă orice film se întîmplă să ruleze: „Prietene de noapte”, „Oameni fără importanță” etc... Ce importanță are?!...

Și astfel toată munca de educație de aproape un an a profesorilor și a părinților este răsturnată și destrămată numai în două sau trei luni de vacanță! Atenție, părinți!

O. A.

RĂSPUNDEM ÎNTREBĂRILOR VOASTRE

COPILUL ESTE CAPRICIOS

Între mine și soțul meu se ivese deseori discuții în legătură cu educația fiului nostru, Mihai, care are aproape 3 ani.

E singurul nostru fiu și cea mai de seamă preocupare a noastră este de a-i da o educație cât mai frumoasă. Ne jucăm ore în șir cu el și îi îndeplinim toate dorințele. Dar, cu toate acestea, copilul e din ce în ce mai capricios. Se trîntește pe jos, țipă și plînge. Nu știm ce să-i mai facem!

Oare cum este bine să ne purtăm cu el în asemenea cazuri și din ce pricină el se manifestă așa? Vă rog să-mi răspundeți.

Maria Scutașu
funcționară

Dragă tovarășă Scutașu,

Capriciile copiilor provin din două cauze: prima, poate fi o stare bolnăvicioasă, indispoziție fizică etc. Și n-ar fi rău să consultați un medic. Ar putea fi însă vorba de o educație greșită.

Să ne oprim la această din urmă ipoteză și să discutăm puțin despre Mihăiță al dumneavoastră. Spuneți că vă jucați cu el ore în șir. Dar de pînde cum vă jucați. Sînt unii părinți care, jucîndu-se cu copilul, pe neobservate îl transformă în obiectul jocului lor. Jocul durează pînă obosește părintele. Copilul nu-și dă seama la început de rolul pe care îl are el în joc. De aceea, cînd părintele, obosit, încetează jocul, copilul, cuprins de frenexie, reacționează țiplînd, urlînd. Părinții trebuie să șind seamă și să nu-l transforme pe copil în obiectul distracției lor sau al musafirilor, care, sub pretextul că „iubesc copiii”, îl pun să-i amuze. S-ar putea ca aceasta să fie una din cauzele care-l determină pe copilul dumneavoastră să fie capricios.

Copilului trebuie să i se organizeze jocurile, să fie învîțat cum să se joace (cu jucăriile sau prietenii de seama lui). Ne jucăm împreună cu copilul pentru a-i dirija jocul, iar nu pentru a ne distra noi.

Mai spuneți în scrisoare că-i satisfăceți toate dorințele. S-ar putea ca Mihăiță al dumneavoastră să fie răsfațat și încătușat de dragostea dumneavoastră. Dorințele copilului mic sînt simple și ușor de realizat, de aceea avînd unele posibilități materiale, părinții greșesc cîte o dată și îl copleșesc cu jucării de tot felul. De asemenea, copiii obișnuși să aștepte să fie distrați cu „noutăți” sînt deseori capricioși, nemulțumiți.

Desigur că izorul capriciilor mici poate fi într-o serie de alte greșeli de educație (lipsa unității de vederi a părinților, răsfațul excesiv, oboseala etc.).

Vă rog să ne scrieți dacă aceste observații v-au fost de folos.

Luiza Vlădescu

AȘA NE VĂD EI

UN...DOI... TREI!

Un, doi, trei,
Îmi comandă tata.
Ce obicei!
Pare-aș face-armata!
Ce sînt eu?
Sînt copil — și gata!
Tata, cum apare
Hop că-aud „Andrei,
Repede... cutare...
Pîn'ce număr TREI.”
Mama? Nici e-o doare
Văd în ochii ei!
Un, doi, trei,

Cifre amarite,
O!, o!, o!,
Tare mi-s urite.
Oare cîte-or fi
Tot ca ole? Cîte?
Chiar și-n somn aud
Repede... Te școală...
Un... doi... trei... Asud,
Tremur, ca de boală.
Viață e sau ce-i?
Faceți socotelă!
Eu atîta spun:
Că-am să cresc o dată
Și-am să fiu mai bun
Cînd oi fi eu tată!

OLGA BRATEȘ

REȚETE DE LA CITITOARE

SALATĂ DE DOVLECEI

Se fierb 2 dovlecei întregi în apă cu sare. Se lasă să se răcească și apoi se taie felii subțiri. După ce se scurg bine, se taie 2 roșii felii rotunde și 2 ardei grași și se așază un rând de dovlecei, un rând de roșii și unul de ardei, pînă se termină, apoi se adaugă oțet și unt-delemn.

Dintr-un gălbenuș de ou crud se face o maicneză, se fărîmîtează un cățel de usturoi, se amestecă bine și se toarnă în așa fel ca să pătrundă salata. Se servește înainte de masă.

Nuți TEODORESCU

BUDINCĂ DE CIREȘE (vișine sau caise)
Cantități: 1 kg de cireșe, 1/2 franzelă veche, 5 ouă, 500 gr de zahăr, 200 gr de unt sau margarină, 3/4 l de lapte (depinde cît de veche e franzela), coajă de lămîie sau portocală.

Scoatem simburii la fructe și le punem cu zahărul — din care am oprit 5 linguri — pe plită să-și lase zeama și să se lege puțin siropul. Scurgem siropul și mai lăsăm puțin fructele la cuptor să nu mai aibă deloc sirop.

În acest timp curățim franzela de coajă, tăiem cuburi cam de 2 cm și opărim cu lapte puțin îndulcit. Lăsăm să se răcească. Se freacă gălbenușurile cu zahărul rămas, cu untul, coaja de lămîie, se bat albușurile care se adaugă compoziției de mai sus, se amestecă foarte ușor cu franzela și fructele, se răstoarnă totul într-o tavă unsă cu unt sau untură și presărată cu pesmet alb și se dă la cuptor la un foc potrivit.

Niculina POPA

CUM SĂ NE CURĂȚIM LUCRURILE DE PIELE

Pentru curățirea pielii nevopsite sau de culoare deschisă se poate folosi, cu rezultate excelente, albușul de ou bătut spumă. Pielea se freacă bine și repede cu un tampon de flanelă muiat în albuș și apoi se usucă cu o altă flanelă curată.

Mănușile albe sau de culcri deschise pot fi curățate cu puțin lapte proaspăt, la care se adaugă citeva picături de eter sau de amoniac. Nu e nevoie să îmbrăcați mînușa, ci mai bine este să o întindeți pe o bucată de postav curat. Se înmoaie un colț de pînză curată în lapte, se trece de citeva ori peste o bucată de săpun și se freacă bine mînușa. Murdăria se dizolvă repede, de aceea vom folosi mereu alt colțisor al cîrpei. După ce le curățim bine pe față și pe dos, mînușile se atîrnă la uscat. Nu vă speriați dacă după această operație mînușile se vor îngălbeni. După ce se vor usca, ele vor arăta ca noi, pielea rămînd lucioasă și netedă.

În sfîrșit, pentru a încheia, vă rog să rețineți următoarele: Produse foarte simple ca esența de terebentină, zeama de lămîie, glicerina, o jumătate de ceapă tăiată proaspăt sînt excelente pentru întreținerea poșetelor și a tuturor obiectelor de piele.

În ce privește pielea de lac negru, care este mai delicată, ea poate fi curățată cu o ceapă sau cu spumă de albuș de ou. Evitați pentru lac esența de terebentină.

Pielea de șarpe trebuie în mod special ferită de căldură. Ea se curăță cel mai bine cu ulei de ricină.

Ing. Jean WAGNER

CUVINTE ÎNCRUCIȘATE

Muzicală

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14
7														
2														
3														
4														
5														
6														
7														
8														
9														
10														
11														
12														
13														

ORIZONTAL: 1) Instrument muzical popular — Instrument cu coarde; 2) Un instrument triunghiular cu trei coarde — Pronume; 3) Aclamații care subliniază un frumos succes — Stătătoare; 4) Pradă — O vioară uriașă! 5) O jumătate de liră — Posesiv — O zi la Berlin! — Fire de urzeală; 6) Sirmă subțire de metal — Șir de note muzicale — Notă pe portativ; 7) Instrument de suflat — Poftim — Insulă lângă Marsilia; 8) Diftong — Cîntă la un instrument cu coarde; 9) Posedă — Pronume — Obicei — Precădere; 10) Verb... cu muzică! — Xenia Andrei — Vaporii; 11) Moșul de la gene — Rubidiu — Ansamblu de instrumente de percuție, care constituie elementul ritmic al orchestrelor; 12) Apărută — Alifie — Măsură pe ogoare; 13) Pronume — Îi găsiți la acordeon — Instrumente de suflat.

VERTICAL: 1) Instrument muzical — Instrumentul lui Marcel Budală! 2) Instrument popular de suflat — Nota diapazonului — Trestie de bambus, pentru oboi și fagot; 3) Acoperită cu alaină — Personaj mitologic; 4) Joc popular romnesc — Anexa viorii — Olga Banciu; 5) Fluviu în Siberia — Vers — Muzica, în sine! 6) Diminutiv masculin din refrenul unui cîntec satiric — Cui bont — Să mai cînte o dată! 7) Nu duci lipsă — Mașină cu șah — Titan; 8) Interpretată la instrumente muzicale — Postav țărănesc; 9) Face parte din completul bateriei de jaz — Ruteniu; 10) Forțe colective; 11) Instrument nelipsit dintr-o fanfară — Camplon — Cerb anagramat; 12) Pasăre cu cioc lung — Animal; 13) Informații despre o persoană — Loc de selecționare; 14) Cele mai bune opere muzicale — Instrumente de suflat.

Pascal Ioan

DEZLEGAREA JOCULUI PRECEDENT

„G. TOPÎRCEANU”

Orizontal:

1. Topîrceanu; 2. Ripostă — Ramă; 3. Gest — Păstori; 4. Amare — Cer — Ur; 5. Lunete — Lear — T.F.; 6. Azi — Arta — Fășie; 7. Deie — Aur; 8. El — Ra — Satin; 9. Ebon — Mitu; 10. Uit — Dor; 11. Arc — Oraș; 12. Urlă — Zero — Ap; 13. Tir — Optimism; 14. Energie — În — It; 15. Leșii — Martie; 16. Ut — Eșeu — Acric; 17. Iz — Gize — Ie.

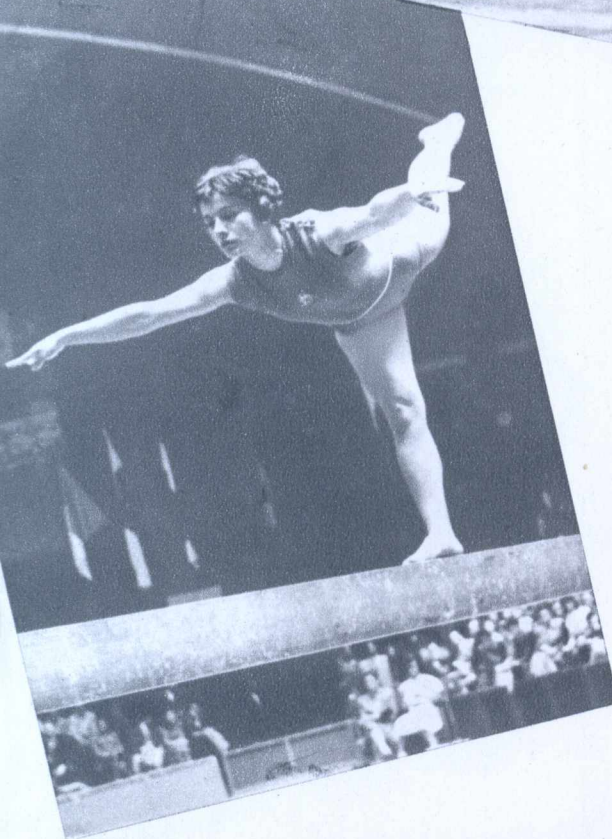
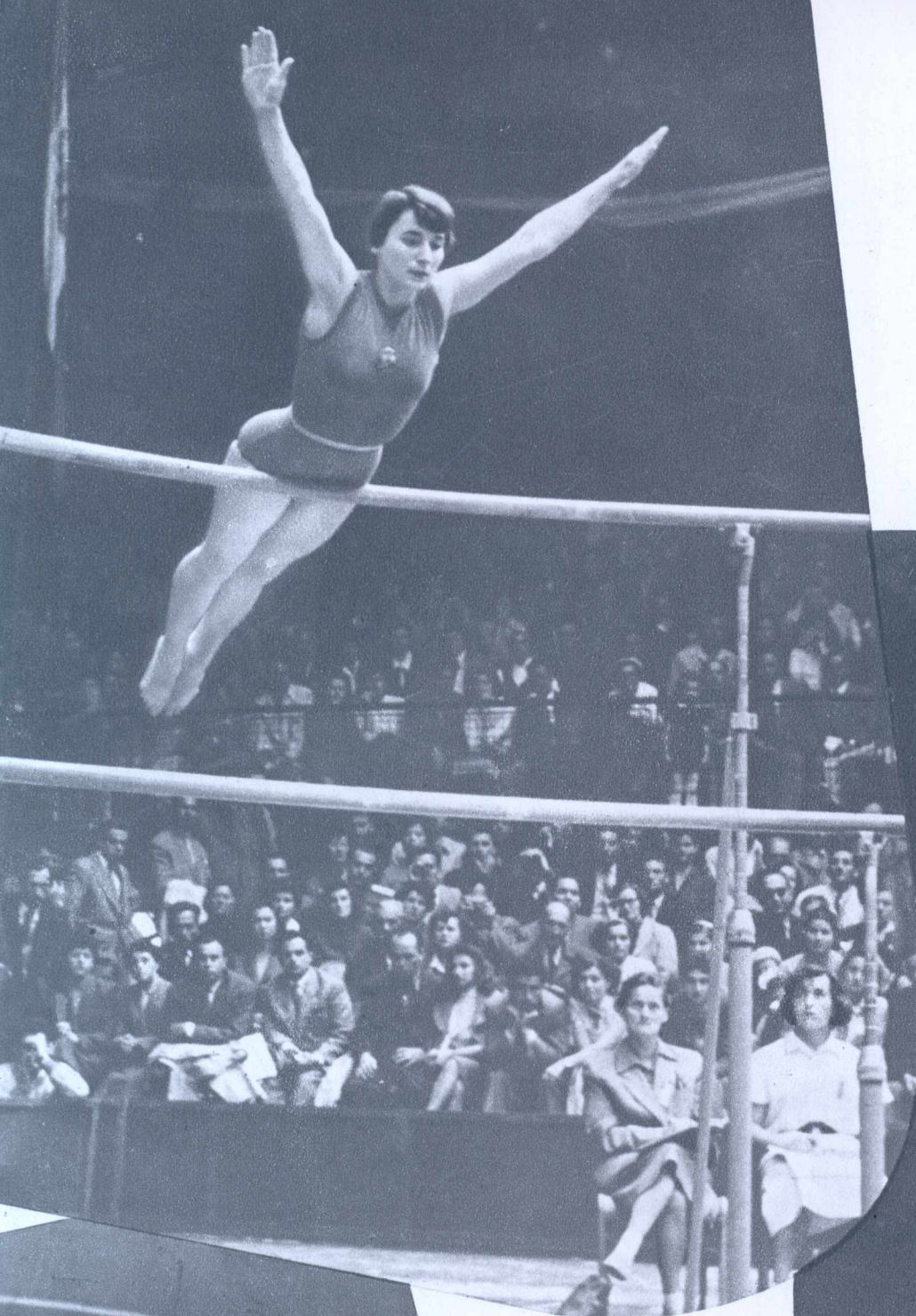
Vertical:

1. Balade — Pastel; 2. Muzele — Ineu; 3. Țiganii — București; 4. Opere — Eroi — Ri; 5. Poetă — Antologie; 6. Ist — Er — Apl — S. G.; 7. Rt — Temei; 8. Capelă — Zi — Auz; 9. Are — Emir; 10. Ars — Afis — Dorință; 11. Natură — Amoros — Ici; 12. Umor — Satiră — Miere; 13. Ar — Țiuit — Sa; 14. Infernul — Poet.

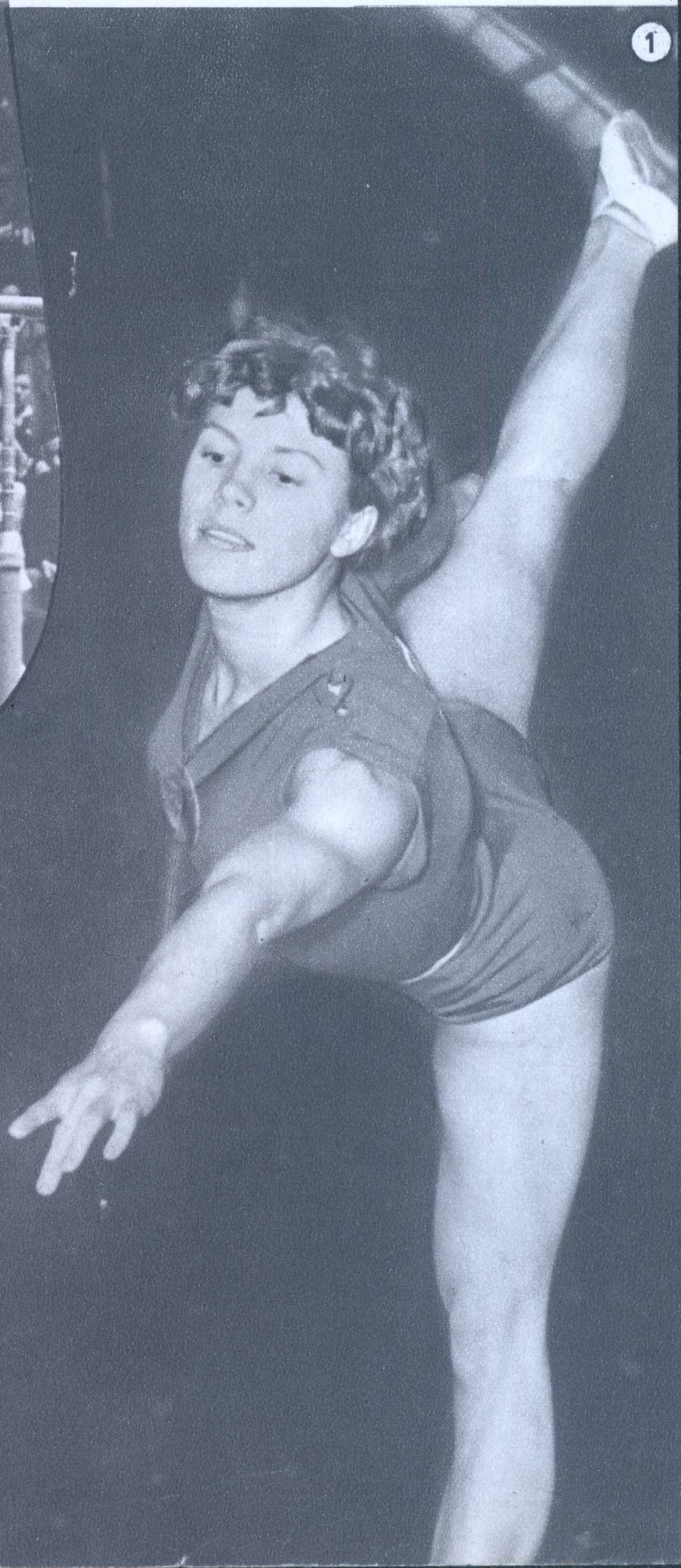

SUPLEȚE ȘI VIGOARE

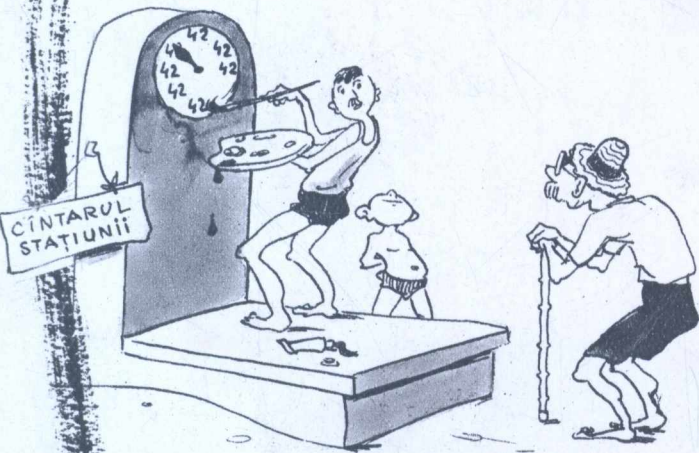
Suplețe și vigoare. Larissa Latnina (foto 1) a demonstrat din nou că este cea mai bună gimnastă a lumii, cucerind „Cupa Europei” și toate titlurile de campioană europeană. Îi admirăm grația, siguranța și perfecțiunea exercițiilor și nici nu-ți vine să crezi că un corp omenesc este capabil de asemenea mișcări. Latnina a fost secundată cu succes de reprezentantele R. P. R., Elena Leuștean Teodorescu (foto 2) și Sonia Inovan Iovan (foto 3). Ele au dovedit înalta lor clasă, smulgând aplauze „la scenă deschisă” și cucerind locurile II și III.

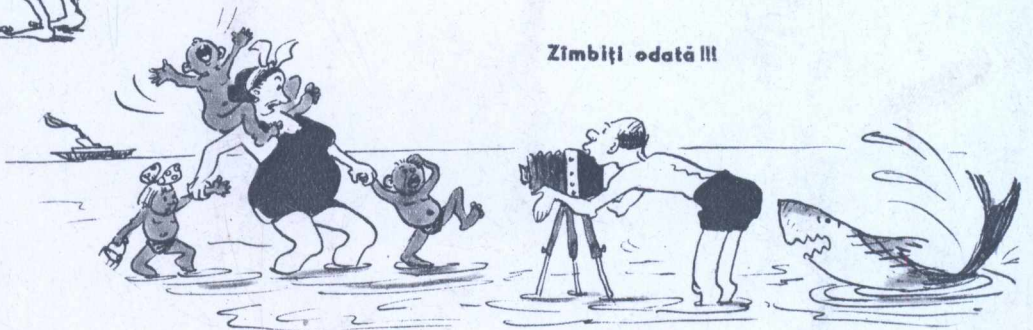

VACANȚELE

de HRNO

Nevasta mea nu pleacă acasă
pînă nu slăbește la 42 de kg!

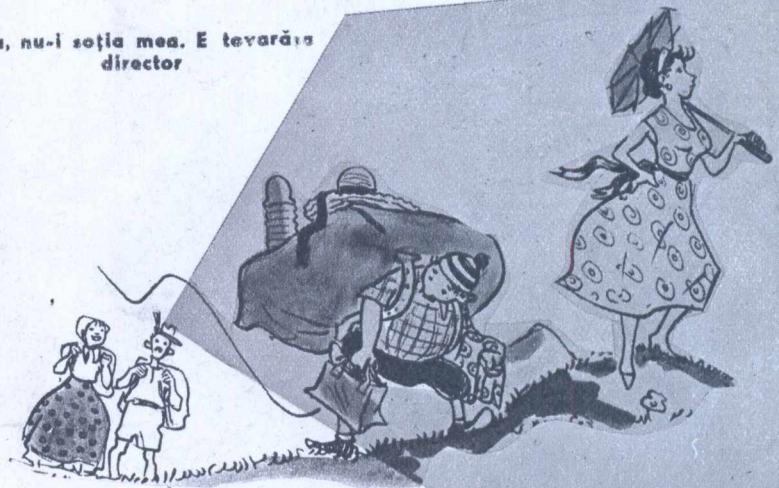

Zimbiți odată!!!

Nu te supăra, lică, am
uitat cartea de bucate.

Nu, nu-i soția mea. E tevarărs
director

Ce s-or fi uitînd așa la noi?
N-au mai văzut costum de
baie cu bullne?!
↓

Cit or fi stat ăstia la
soare de s-au bronzat
așa???

